

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3Tk/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114897273
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2014:1114897273.10

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho a prísediacich JUDr. Dariny Peťovskej a Ing. Pavla Ščepána, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému J. X. a obžalovanej D. X., na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.10.2014 v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

J. X. nar. XX.XX.XXXX L. P., trvale bytom P., P. Č.. XX, t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Bratislava
a

Obžalovaná:

D. X. nar. XX.XX.XXXX L. Q., trvale bytom P. - I., t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Bratislava

s a u z n á v a j ú v i n n ý m i , ž e

I.

Od presne nezisteného času približne od obdobia niekoľkých týždňov pred smrťou maloletej K. K., V.. XX.XX.XXXX (dcére obžalovanej, ktoré spolu obe s obžalovaným žili v spoločnej domácnosti) do približne novembra roku 2009 v Bratislave, na Kocelovej ulici č. 6, v byte č. 5 na 2. poschodí sa obžalovaní spoločným konaním opakovane dopúšťali násilia voči maloletej K. K. „formou obzvlášť ťažkého príkoria“ tak, že obaja obžalovaní s maloletou nenavštevovali lekárov predovšetkým v súvislosti s mnohopočetnými zraneniami v oblasti tváre a iných častí tela a zlomeninou ramennej kosti ľavej ruky s následne vzniknutou hnisavou ranou s otvorenou zlomeninou, spôsobujúce maloletej K. K. pretrvávajúce neznesiteľné, kruté až združujúce bolesti, ktoré si vyžadovali odbornú lekársku starostlivosť aj s ohľadom na jej vek a zdravotný stav, pričom obžalovaný J. X.Á. ju opakovane bil a udieral dlaňou do oblasti tváre, spôsobiac jej týmito fyzickými útokmi zlomeninu nosových kostí, sánky, hornej čeľuste, zlomeninu kostičiek v okolí predných zubov, Harrisové línie v štruktúre kostí pravej päsťaly (ako dôsledok prekonaných infekcií a nešpecifického stresu), ktoré zranenia jej v spojení s uvedenou zlomeninou ramennej kosti ľavej ruky oslabovali a zhoršovali zdravotný stav, nakoniec obžalovaný J. X. udrel maloletú K. K. sediacu na nočníku prudkou intenzitou dlaňou do hlavy, následkom čoho došlo k nárazu maloletej hlavou o plochý, tvrdý, tupý predmet, v dôsledku čoho sa jej vytvorila v dutine lebečnej krvná zranenia s opuchom mozgu, ktorý približne v mesiaci november roku 2009 viedol k jej smrti, následne obžalovaní maloletú položili na posteľ, pozakrývali ju viacerými vrstvami textilného a iného materiálu, vrátane kresla a žehliacej dosky, izbu uzamkli, zatarasili nábytkom a takto ju prechovávali po dobu troch rokov do 17.09.2012, kedy boli nájdené pozostatky maloletej pri obhliadke bytu, konajúc v snahe odvrátiť podozrenie z jej usmrtenia a zo strachu z odhalenia činu, túto verejne zatajovali, že je u príbuzných,

II.

obžalovaný J. X. od 09.08.2012 do 17.09.2012 sa neoprávnene a bez povolenia poškodeného S.. L. S., V.. XX.XX.XXXX, vlastníka bytu na Q. poschodí, bez právneho titulu zdržoval v tomto byte a tento užíval,

t e d a

Obžalovaný J. X.

v bode I.

týral blízku osobu a osobu, ktorá bola v jeho výchove, spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie bitím, údermi, vyvolávaním strachu a stresu, spoločným konaním aj bezdôvodným odopieraním nevyhnutnej osobnej a zdravotnej starostlivosti a uvedeným činom spôsobil smrť a súčasne uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom,

v bode II.

neoprávnene užíval byt iného

Obžalovaná D. X.

v bode I.

spoločným konaním týrala blízku osobu a osobu, ktorá bola v jej výchove, spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie bezdôvodným odopieraním nevyhnutnej osobnej a zdravotnej starostlivosti a uvedený čin spáchala závažnejším spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom,

č í m s p á c h a l i

Obžalovaný J. X.

v bode I.

zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, odsek 2 písmeno a/, písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno c/ Trestného zákona, sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 208 odsek 1 písmeno b/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona,

v bode II.

prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 odsek 1 Trestného zákona

Obžalovaná D. X.

v bode I.

zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno b/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno c/ Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

Za to sa

o d s u d z u j ú

Obžalovaný J. X.

Vo vzťahu ku skutku v bode I.

Podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4, § 37 písmeno m/, § 42 odsek 1 v spojení s § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 17 (sedemnášť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona sa z r u š u j e výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.10.2011, sp. zn. 4T/33/11, právoplatného dňa 08.08.2012, ako aj všetky ďalšie výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 odsek 2, § 78 odsek 1 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

Vo vzťahu ku skutku v bode II.

Podľa § 218 odsek 1, § 38 odsek 2, odsek 4, § 37 písmeno m/ Trestného zákona sa obžalovanému ukladá samostatný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaná D. X.

Vo vzťahu ku skutku v bode I.

Podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, § 42 odsek 1 v spojení s § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/, odsek 4 Trestného zákona sa obžalovaná pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona sa z r u š u j e výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.05.2013, sp. zn. 1T/41/13, právoplatného dňa 27.05.2013, ako aj všetky ďalšie výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním výpovedí obžalovaného J. X. a obžalovanej D. X.Á. z prípravného konania, vylúchom svedkov S.. D.. B. B., S.. R. B., R. X., V. T., I. Š., X. R., R. R., I. T., S.. Y. L.Q., H. Y., E.. I.. E. Q., A., R. Š., V. J., R. K., R.. O. T., R.. J. Q., R.. J. Z., R.. I. B., F. J.Q., Y.. K. P., P. Q. B., S.. R. T., R. I., prečítaním zápisníc o výpovedí svedkov z prípravného konania, a to S.. L. S., S.. N. Q., Ľ. Š. D. R.. Z. X., Y., L. O. R.. Ľ. S.Q., Y., R.. N. B., R.. V. R., Y., S.. D. Q., Y., R.. R. P. s následným prečítaním ním vyhotoveného znaleckého posudku č. 2/2014 zo dňa 10.02.2014, ďalej boli prečítané listinné dôkazy, predovšetkým písomné odborné vyjadrenie ohľadne vzorky druhov hmyzu nájdených v predmetnom byte, zápisnica o ohliadke miesta činu vrátane pripojenej fotodokumentácie, rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22.04.2008, sp. zn. 4T/235/07, písomne poskytnuté informácie od jednotlivých zdravotných poisťovní, darovacia zmluva zo dňa 29.05.2008 uzatvorená medzi darcom: S.. N. Q., I.. S. a obdarovaným: S.. L. S., Výpisy z LV č. XXXX, trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.10.2011, sp. zn. 4T/33/2011, rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.02.2012, č. k. 20C/83/2010-179, rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 01.03.2012, č. k. 12C/46/2011-50, výpisy z evidencie priestupkov obžalovaného J. X., odpis registra trestov obžalovaného J. X., rodný list K. K., úmrtný list K. K., list o prehliadke mŕtveho a štatistické hlásenie o úmrtí, odpoveď R.. I. I. zo dňa 20.12.2013, odpoveď R.. L. R. /MED-MAR s.r.o./ zo dňa 31.12.2013, Správa o dieťati K. K. od R.. L. C. zo dňa 24.01.2014, poskytnutie informácie od II. gynekologicko-pôrodníckej kliniky LFUK, UNM Nem. Ružinov, spisová dokumentácia dieťaťa od UPSVaR, Výpis z evidencie priestupkov obžalovanej D. X., odpis registra trestov obžalovanej D. X., uznesenie Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 05.03.2014, č.k.: 1Kv 32/13/1100-11, ako aj iné listinné dôkazy obsiahnuté v spisovom materiály a súčasne oboznámil podstatný obsah spisového materiálu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/33/2011 a sp. zn. 1T/41/2013.

Obžalovaný J. X. na hlavnom pojednávaní po tom, čo urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, teda že je nevinný zo spáchania skutku v bode 1. a 2. obžaloby, uviedol, že skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy popiera, skutočnosti uvedené v obžalobe sú nepravdivé, pričom jeho výpovede na začiatku trestného stíhania boli urobené preto, aby

do väzby nebola vzatá jeho manželka, nakoľko majú spolu maloletú dcéru. Následne využil svoje právo a odmietol vypovedať. Zároveň požiadal, aby sa celé hlavné pojednávanie vykonávalo v jeho neprítomnosti, v dôsledku čoho súd podľa § 252 odsek 3 Trestného poriadku uznesením rozhodol, že hlavné pojednávanie sa vykoná v neprítomnosti obžalovaného J. X.Á. a v súlade s § 258 odsek 4 Trestného poriadku prečítal na hlavnom pojednávaní zápisnice o výpovedi obžalovaného J. X. z prípravného konania.

V prípravnom konaní obžalovaný J. X. menil obsah svojich výpovedí, pričom pri viacerých výsluchoch využil svoje právo nevypovedať. Vo výpovedi uskutočnenej dňa 18.09.2012 menovaný obžalovaný uviedol, že to, čo je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia voči jeho osobe, sa zakladá na pravde. Následne pri svojom výsluchu dňa 09.10.2012 k svojej osobe okrem iného uviedol, že po tom, čo dňa 02.07.2009 vyšiel z väzenia, drogy nebral, tieto začal brať až po skutku v októbri 2009, a to heroín a pervitín. Drogy bral až dovtedy, kým ho nezavreli. V čase, keď sa vrátil z väzenia, žili v byte jeho žena D. X. s dcérou K. K. a R. X., s ktorým jeho žena čakala malú T.Š.. Žila tam aj babka N. Q.. Keďže si jeho žena vybrala jeho, R. X. z bytu odišiel. Zo začiatku vychádzal s babkou a svojou manželkou výborne. Takisto k K. mal dobrý vzťah. Kým jeho manželka neodišla v auguste 2008 do pôrodnice, v predmetnom byte skoro vôbec nebýval, chodil tam viac menej na návštevy. S K. mal aj tak dobrý vzťah. Chodieval za otcom a býval aj týždeň na hoteli. Následne uviedol, že aj po návrate manželky z pôrodnice bol častejšie u otca ako doma, nakoľko ho žena sklamala. Domov sa natrvalo nasťahoval, až keď K. zomrela. V auguste znova začal s drogami, pichal si heroín a pervitín zo začiatku dva - tri krát do týždňa až do skutku, potom už každý deň. Keď sa malá T. vrátila domov z nemocnice (D. X. sa vrátila z pôrodnice skôr, T. si tam ešte nechali), všimol si, že K. má rozrazenú peru. V tejto súvislosti dodal, že jeho žena má prsteň bez očka. Po jeho návrate z väzenia bola manželka agresívnejšia tak k babke (N. Q.), ako aj k malej K.. Predtým bila K. po zadku, čo jej zakazoval, neskôr už aj cez ústa. Tu už zasiahol a svoju ženu udrel. Ohľadne zranenia na lakti maloletej obžalovaný uviedol, že keď K. asi dva až tri týždne predtým kúpil doma, držal ju hore za ruku pod zápästím, ktorú mala zdvihnutú, jej sa šmykli nohy a padla. On ju stále držal za ruku, jej telíčko sa prekrútilo a začala plakať. Zacítil, že K. niečo v ruke ruplo a ona začala ešte viac plakať. Pred kúpaním si všimol, že K. má modriny na zadku, pričom poranenie na ústach bolo stále prítomné, avšak už nekrvácalo. Bol presvedčený, že K. má vyklbenú alebo zlomenú ruku. Pri kúpaní bola prítomná aj manželka, ktorá povedala, že je to len udreté, nie zlomené. Povedal manželke, aby s ňou išla k lekárovi, na čo mu odpovedala, že netreba, že jej to zabalí, pričom jej dala na to octan. On odišiel z bytu a na druhý deň, keď sa vrátil, K. mala ruku stále zabalenú, on jej dal obvaz dole a videl, že to má opuchnuté. Na ďalší deň opäť povedal žene, nech s ňou ide k lekárovi. Manželka však uviedla, že na to bude stačiť „kostihoj“. Keď sa poobede alebo večer vrátil, mala K. na ústach nové poranenie a všimol si, že K. z lakt'a trčí kosť. Krvácala z úst a z lakt'a jej niečo vytekalo. K. pritom mame hovorila, že ju to bolí. D. X. mu ako dôvod, prečo s ňou nešla k lekárovi uviedla, že nemá jej zdravotnú kartu. On s ňou k lekárovi nešiel, nakoľko sa jej bál chytiť. O pár dní videl na K., že má opuchnuté čelo, na čo mu manželka povedala, že padla v detskej izbe. Ešte predtým, asi dva - tri dni po úraze, videl, že K. utekala z kúpeľne do izby, potkla sa a padla tak, že narazila hlavou do steny, pričom následne si držala aj lakeť, ktorý mala zranený. Pri ďalšom zo svojich výsluchov konanom dňa 09.11.2012 obžalovaný zosumarizoval zranenia, ktoré podľa neho K. utrpela, pričom uviedol, že po poslednom úraze K. hovorila, že ju to bolí, zostala ležať, on ju zodvihol a dal ju na posteľ a žene povedal, aby ju vzala na pohotovosť alebo aby zavolała lekára. Pri tomto výsluchu uviedol, že ju k lekárovi nezobral preto, že žena mu vykrikovala, že to nie sú jeho deti a že nech sa nestará. Následne sa išiel nafetovať. Keď sa vrátil domov, si ráno varil „tovar“, pričom počul z izby nejaký rachot. Keď tam dobehol, K. bola na zemi vedľa nočníku a nehýbala sa. Dal ju na posteľ a spolu s manželkou sa ju pokúšali oživovať. Potom sa išiel von nafetovať. Manželka plakala a on jej povedal, že všetko zoberie na seba. Obžalovaný v rámci tej istej výpovede najprv uviedol, že manželky sa nepýtal, ako to bolo, vzápätí na otázku znalca uviedol, že sa manželky spýtal, čo sa stalo a tá mu odpovedala, že malá odpadla. Svoje predchádzajúce priznanie a popis detailov pri úmrtí malej K. obžalovaný vysvetľoval tým, že chcel vyvinúť manželku. To, že sa K. triasla, počul od manželky a aj sám to videl. Predchádzajúce svoje tvrdenie, že manželke zakázal zavolať sanitku odôvodnil tým, že nechcel, aby manželku zavreli za neposkytnutie prvej pomoci. Obžalovaný poprel, že by K. fyzicky čo i len raz ublížil. Naopak, videl, ako jeho manželka rozbila K. „pusinu“ pred barákom a to videla aj jeho sestra Q. X.. Manželka ju udrela častejšie aj za maličkosti. To, že manželka bila malú K. podľa obžalovaného videli jeho otec, jeho sestry, svedok I. T., neter R. X., sused z prízemia a svedok L. S.. Podľa neho to manželka psychicky nezvládla a udrela K., v dôsledku čoho zomrela. Keď prišiel do izby K. už bola studená a ťažko sa s ňou hýbalo. Svoju ženu vôbec v byte nezamykal, kľúče od bytu mala iba ona. Takisto jej nezakazoval telefonovať. Chodila vo aj bez neho a často ju našiel v tlupe bezdomovcov. Udrel ju len

vtedy, keď ona bila deti. Vo svojej výpovedi uskutočnenej dňa 09.07.2013 sa obžalovaný J. X. úplne priznal k spáchanému skutku, pričom uviedol, že tento trval dlhšiu dobu. Ďalej povedal, že je pravdou, že smrť malej asi spôsobil on, pričom na bití sa podieľala aj jeho manželka. Podrobnosti si nepamätá, lebo denne užíval heroín a pervitín, ale videl to na vlastné oči. Všetko strašne ľutuje a ľútosť vyjadril aj k spôsobeniu škôd na byte, ktorí neoprávnene užívali. Následne pri výsluchu dňa 04.10.2013 obžalovaný uviedol, že z uvedeného skutku sa cíti byť nevinný, nemal motív ani dôvod sa takéhoto konania dopustiť a ani nič také neurobil.

Obžalovaná D. X. na hlavnom pojednávaní po tom, čo urobila vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, teda že je nevinná zo spáchania skutku v bode 1. obžaloby, využila svoje právo a odmietla vypovedať. Zároveň výslovne požiadala, aby sa celé hlavné pojednávanie vykonávalo v jej neprítomnosti. Na tomto základe súd podľa § 252 odsek 3 Trestného poriadku uznesením rozhodol, že hlavné pojednávanie sa vykoná aj v neprítomnosti menovanej obžalovanej a v súlade s § 258 odsek 4 Trestného poriadku prečítal na hlavnom pojednávaní zápisnice o výpovedi obžalovanej D. X. z prípravného konania, ktoré menovaná urobila po tom, čo jej bolo vznesené obvinenie.

V prípravnom konaní obžalovaná viackrát využila svoje právo a odmietla vypovedať s výnimkou výsluchu uskutočneného dňa 01.07.2013, na ktorom uviedla, že zranenie na lakti maloletej K. spravil jej manžel pri kúpaní, keď ju vyťahoval z vane. Ako ju vyťahoval za ruku, K. sa mykla. Povedala mu, že by bolo potrebné ísť s ňou k lekárovi, na čo jej on povedal, že na druhý deň s ňou pôjde, čo sa však nestalo. Ona s ňou k lekárovi nešla z dôvodu, že sa bála manžela, ktorý ju bil, zamykal ju v byte a bral jej mobil. Manžel K. lakeť zaviazal elastickým obvazom, pričom nevidela, že by jej lakeť krvácal. Toto sa stalo podvečer niekedy v auguste roku 2009. K starším zlomeninám rebier sa obžalovaná vyjadriť nevedela. Pokiaľ ide o zranenie na čeľusti obžalovaná vypovedala, že v období tesne po zranení laktia malá plakala, ona vošla do izby, kde bola len K. a J. X., pričom malú videla so zakrvavenými ústami. Spýtala sa manžela, že čo sa stalo a on jej odpovedal, že jej dal facku. Nakoľko bol nafetovaný, nepovedal jej dôvod. K. jej to nepovedala, lebo mala pred ním strach. Keď sa dňa 31.08.2009 vrátila z pôrodnice, videla, že K. má vzađu na hlávke vytrhané vlásky, tiež mala veľa modrín po tváričke. Na jej otázku jej K. povedala, že ju otecko (J. X.) nebil a že jej to mala urobiť nejaká teta, avšak nevedela povedať aká. Vedela, že J. X. je stále na drogách a aj za ňou chodil nafetovaný. Ohľadne Harrisových línií a nedostatočnej výživy obžalovaná uviedla, že podľa nej mala K. dostatočnú výživu. Všetko, čo jedli oni, jedla aj K.. Mala každý deň navarené, jedla ovocie, mliečne výrobky, všetkého mala dostatok. Chodili s ňou von na ihrisko, do záhradky do Devínskej Novej Vsi a aj do predzáhradky za domom. Ona sa medzitým o všetko starala, varila, upratovala, išla sa aj pozrieť na K. cez balkón, či sú s babkou (N. Q.) v poriadku. K lekáre s K. chodila v čase po jej narodení v Rajeckých Tepliciach, kde absolvovala povinné očkovania a vyšetrenia. V Bratislave už s ňou k lekáre nechodila, aj keď ju chcela prihlásiť u pani doktorky K., ale tá K. nezobrala kvôli kartičke poisťovne Dôvery, s ktorou nemala zmluvu. Vo vzťahu k zlomeninám rebier obžalovaná uviedla, že nevie, kto jej ich urobil. Smrť malej K. určite urobil jej manžel J. X.. Ona pritom nebola, nakoľko bola vo vedľajšej izbe so T., ktorej dávala jesť. Po tom, čo X. išiel za K. do izby, počula krik a malá zaplakala. Išla sa tam pozrieť, pričom malá sedela na posteli, pri nej bol X. a rozprávali sa. Večer jej K. povedala, že je unavená a že si ide ľahnúť. Ráno jej J. X. zakazoval ísť do izby, napriek tomu tam išla a keď na K. rozprávala, malá nevnímala. Chytila ju za ruku, pričom zistila, že ju má studenú. J. X. sa pýtala, čo jej spravil, on však s ňou nekomunikoval. Povedal iba toľko, že si to dá do poriadku a že sa pôjde nahlásiť.

Svedkyňa S.. D.. B. B. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaných s malou K. si do bytu na Q. ulici priviedla jedna pani. K. bola ešte vtedy malá, možno nemala ani 2 roky. V tomto období bol X. strašne agresívny. V ich dome bol pravidelne krik, buchot, susedia volali aj políciu. Po nejakej dobe sa odsťahovala majiteľka bytu pani Q., v byte zostali bývať iba manželia X.. Pani Q. za nimi chodievala, nakoľko mala strašne rada K.. Zo začiatku ju do bytu sem tam pustili, potom už nie. V tomto období bolo raz aj celé schodisko krvavé. X. kričal na susedov kričal aj na obžalovanú, pričom väčšinou to dopadlo tak, že keď prišla polícia, pani X. ich poslala preč. Skončilo to vtedy, keď raz na žiadosť pani Q. zavolali políciu. Následne videli obžalovanú, ako čupí na zemi aj s malou K. a X. kričal. Po tom, čo ho odvieďa polícia zostala v byte bývať X. a po čase sa k nej vrátila aj pani Q.. Pomáhala jej hlavne s tou K.. Väčšinou s ňou bola vonku v záhrade pod domom. Obžalovaná jej tiež pripadala v tom období spokojnejšia, pričom si našla aj priateľa. Asi o 3 roky sa vrátil X.. V ten deň ho náhodou videli, pričom vyzeral byť šťastný. Chvilku v rámci tohto ich asi videla aj s K., a to pár krát asi dovtedy, kým X. nešla do nemocnice rodiť. V čase, keď sa obžalovaný vrátil, bola už vo vyššom stupni tehotenstva. Potom už K. nevidela, lebo začali

chodiť na vychádzku sami. Začali teda zase žiť spolu a z bytu opäť zmizla pani Q.. V tomto druhom období si všimla, že chodili von s malým bábätkom, so T., ale ani raz ich nevidela s K.. Zvykli chodiť na prechádzky dosť neskoro večer, asi po siedmej. Keď sa spýtala obžalovanej, kde je K., tak jej povedala, že je chorá a preto ju neberú von. Potom jej obžalovaná povedala, že keďže bola chorá, báli sa, aby neochorela aj tá mladšia dcéra, tak ju dala na rýchlo k matke. To bolo v tom roku, keď sa narodila malá T.. K. už viac nevidela. Ona sa na ňu pravidelne pýtala. Raz, keď sa znovu pýtala na ich dcéru K., tak jej obžalovaná uviedla, že je K. u sestry a nie u mamy. Zdalo sa jej, ako keby zabudla, čo jej povedala predtým, teda že je u matky. Svedkyňa ďalej uviedla, že v jeden deň, keď išla okolo ich bytu, začula K., nie však rozprávať, ale tak pridusené vzlykať. Počula X., ktorý na ňu kričal. Boli vtedy v kúpeľni, keďže tiekla silno voda. Kričal na ňu, že je špinavá a hnusná. Mala z toho veľmi nepríjemný pocit, ako keby jej tam ubližoval. Tento vzlyk K. počula sama cez zatvorené dvere v období po návrate X. z väzenia a po tom, čo sa im narodila malá T.. V tom období pritom prestala vídavať malú K.. Bolo jej podozrivé, že začali chodiť vonku, že ju nevidí a zrazu ju začula. Muselo to byť asi mesiac aj niečo, odkedy sa vrátil. Vzlyk K. svedkyňa popísala tak, že mala dojem, akoby ju nasilu umýval, ako keby sa ona nadychovala. Bolo to strašne pridusené, ako keď sa niekto bojí, že by sa niečo stalo, keby nahlas vykrikoval. Ako keď má veľký strach. Potom ju už ani nepočula ani nevidela. Neskôr išla na sociálku, kde povedala, čo začula a že má taký zlý pocit. Na sociálke bola viac krát s tým, aby preverili, či je ich dcéra K. na východe. Raz jej povedali, že boli u X. na kontrole, ale že nikto nebol doma okrem K., ktorá bola sama. Inak to druhé obdobie bolo z jej pohľadu o 95% tichšie. Keď sa vrátila obžalovaná z nemocnice, chodili obžalovaní ako vzorný manželia aj s malou T.. Svedkyňa si nebola vedomá, že by tam boli nejaké bitky. Počula krik ako predtým, určite sa sem tam pohádali. Svedkyňa tiež vypovedala v tom smere, že v období, keď vídavala K., si na nej nevšimla žiadne zjavné známky fyzického násillia. Prvý krát bola obžalovaná aj s K. u nej v deň, keď zavreli X.. Keď vošiel manžel do bytu, K. sa tak zľakla a povedala, či sa nebojí uja, či jej niečo neurobí. Bála sa o ňu, nie o seba. K. pritom bola veľmi živá, bezprostredná, nebola uplakaná. Nebola chudučká, bola také normálne dievčatko. V období, keď bol obžalovaný vo väzení, bola K. prevažne s pani Q., málokedy ju videla s X.. Nevšimla si, že by K. bola špinavá, neobriadená, pootfhaná, nejaká neučesaná alebo neumytá. Nebola svedkom ani fyzického útoku na K. zo strany obžalovaných. Počula iba X., ako na ňu kričala, ale pripadalo jej to, ako keď sa kričí na dieťa. Vo vzťahu k obžalovanej X. sa svedkyňa tiež vyjadrila v tom zmysle, že si nie je vedomá toho, že by ju obžalovaný zamykal. Chodila slobodne, a to aj k nej. Nebola obmedzovaná, chodila sama von. V tomto smere obžalovaná klamala a robila zo seba chuderu. Vo vzťahu k malej T. u nej obžalovaný prekvapivo vzbudzoval dobrý dojem.

Svedok S.. R.Á. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že X. bývali o poschodie nižšie, pričom sa stretávali náhodne. Ich spolunažívanie predtým, než bol X. vo väzbe, bolo dosť divoké. Stále tam boli nejaké hádky a krik. Niekoľkokrát tam bola polícia robiť poriadok. O čom sa hádali však nebolo rozumieť. Svedok sa nevedel vyjadriť, či tam boli nejaké bitky. Predtým, ako bol X. vo väzení, bol svedkom toho, že X. aj s malou boli niekde vonku a na kočíku malej K. viezli počítač, ktorý sa prevrátil a rozbil sa asi z viny pani X.. X. ju napadol, pričom ona potom sedela pred domom. Mala roztrhnutú blúzku, jeden prsník mala vonku a držala si dieťa pri sebe. Chránila sa pred ním. Obžalovaná ich navštevovala väčšinou vtedy, keď si prišla požičať peniaze, niekedy s K. a potom s malou T.. Jej maloleté deti pôsobili dosť zanedbane, neboli nejako veľmi čisto oblečené. U T. bolo cítiť, že má plienku jeden celý deň na sebe. Znamky fyzického násillia si na nich nevšimol. Vzťah obžalovanej a maloletej K. svedok posudzoval ako normálny. Ohľadne vzťahu medzi obžalovanými svedok poukázal ešte na jeden incident. V jeden večer išiel dole schodmi a X. stála na schodisku. Nebola oblečená, ako keby išla von. Mal dojem, že niekoho čaká. Keď sa na druhý deň vracal, tak tam stále stála v tom istom oblečení, na čo sa jej opýtal, či tam stojí od večera a ona uviedla, že áno. X. ju nepustil domov. X. sa vyjadrovala, že sa manžela bojí a podľa svedka aj malá K. určite mala pred X. strach. Pri prečítaní výpovede svedka podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku per analogiam s poukazom na § 2 odsek 11 Trestného svedok uviedol, že je pravda, že malá K. mala panický strach z obžalovaného, čo usudzoval z toho, že keď na ňu kričal, tak ona ani neplakala, iba vzlykala. Raz, keď išiel dole schodmi, počul také vzlykanie maloletej, také dusené. Bála sa aj nahlas plakať, preto podľa neho určite mala plakať zakázané. Toto sa odohralo po tom, čo sa vrátil z väzenia. Keď počul tento vzlyk malej K., nikto pri ňom nebol. Podľa svedka jej X. niečo hovoril, alebo nadával. Znamky nejakých zranení si na malej T. alebo K. nevšimol. V čase pred zistením skutku ho kontaktovali dcéry X. sestry, ktoré sa ho pýtali, či niečo vie o tej malej. Vtedy mu povedali, že oni majú podozrenie, že tá malá je mŕtva. Po X. návrate z väzenia K. ešte videl, ale nevedel sa vyjadriť, či to bolo pred alebo po narodení T.. Všetkých spolu asi nevidel. Keď sa obžalovaný vrátil z výkonu trestu, obyčajne chodili von len oni traja, tú malú (K.) nechávali doma. Vyslovene ju doma zatvárali. Taktiež videl, že v byte mali strašný neporiadok. Upútala ho tá veľkosť toho neporiadku.

Svedkyňa R. X., neter obžalovaného J. X., na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaných veľa krát nestretávala, skôr náhodne, keď bola u svojho deda (otca J. X.). Z tohto dôvodu nevedela posúdiť vzťahy medzi nimi. Obžalovanú väčšinou nevidela, keď sa stretli, tak skôr s obžalovaným. Pár krát ich videla aj s maloletou K.. Na verejnosti sa snažili správať čo najslušnejšie, ale videla, že J. bol trochu agresívnejší, čo bolo dané asi tým, že bol závislý na drogách, alebo mu chýbali dávky. Agresivita sa prejavovala väčšinou kričaním. Raz dal malej K. po zadku, čo bolo asi v auguste roku 2008 - 2009, keď oslavovali narodeniny jej brata. T. nebola ešte na svete. Jej brat bol v približnom veku, ako K.. Hrali sa, bláznili, pričom pozhadzovali veľa vecí. Obžalovaný vtedy začal hučať a dal jej po riti. K. sa zľakla a utekala sa do rohu schovať. Obžalovaná X. žiadny záujem ako matka neprejavila. Z jej pohľadu mal obžalovaný väčší vzťah k K. ako obžalovaná. Bol starostlivejší a viac krát videla iba obžalovaného s malou K. alebo T.. Obžalovaná bola veľa krát preč. Na malej neboli vidieť žiadne modriny, správala sa ako obyčajné dieťa. Nič mimoriadne si na nej nevšimla. O zmiznutí K. jej povedala mama asi 4 roky dozadu, keď boli oslavovať jej narodeniny. Vtedy jej povedala, že obžalovaný má na krku niečo, za čo by mohol ísť aj na 20 rokov sedieť. Mama, keď si viac vypila, tak sa viac rozhovorila, pričom v takom stave väčšinou hovorila pravdu. Povedala jej, že J. vlastne K. zabil, že ju niekde pochoval a že ona bola pri tom, ako sa to stalo. Aj jej opísala, že malá K. sedela na nočníku, že bola celá modrá a obžalovaný jej dal facku, lebo plakala a následne, že sa buchla. Jej mama kričala, aby ju obžalovaní už nebili, že je to na nej moc vidno. Obžalovaný jej dal poslednú facku a potom K. umrela. Biť ju podľa jej mamy mali obaja, ale poslednú facku jej dal obžalovaný. Viac sa o tom spolu nebavili. V prvom momente tomu neverila, ale snažila sa zistiť o tom čo najviac. Pýtala sa D. X., kde je K., na čo jej ona odpovedala, že je v Q. u jej sestry. Presvedčenie, že K. zmizla, nadobudla v čase, keď stretla obžalovaných a K. nebola s nimi, pričom to bolo už vyše roka. Svoje podozrenie následne oznámila v domove vychovávateľke a potom to oznámili spolu s V. Š. na polícii. Predtým zisťovali, kde obžalovaný býva, aby to vedeli oznámiť na polícii. Sama nebola svedkom fyzického útoku zo strany obžalovaného alebo obžalovanej. Neskôr ale v rámci svojej výpovede uviedla, že raz sa obžalovaný pobil s jej mamou a s jej druhom na Račianskom mýte, pričom tam došlo k veľkej bitke. Od deda počula, že predtým, ako bol v base, bil obžalovanú, ktorá chodila k dedovi aj s monoklami. Obžalovaný ju mal biť vtedy, keď ušla a 6 dní sa neukázala a on sa staral o jej deti. Počula aj takú verziu, že D. bila J.. Na malej K. ani T. stopy fyzického násillia nikdy nevidela. Ohľadne fyzického násillia vo vzťahu k maloletej K. svedkyňa ešte dodala, že predtým, než sa objavilo telo, sa o tom v ich rodine rozprávali pri raňajkách. Dedo sa o tom rozprával s každým. Bolo to strašné niečo. Toto počula raz, ale to už bolo v štádiu, keď to riešili na polícii a aj s vychovávateľkou. Po prečítaní zápisnice svedkyne z prípravného konania postupom podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku per analogiam s odkazom na § 2 odsek 11 Trestného poriadku v časti, v ktorej vypovedala, že z počutia vie, že T. sa strašne ľutovala, že ju J. strašne bije a týra, ale keď ešte K. žila, tak jej mama chodila k nim domov a J. ju skutočne bil, ale preto, že ona bila K. a utekala z domu, pričom aj ona sa vedela dobre brániť, svedkyňa na hlavnom pojednávaní potvrdila, že to skutočne počula.

Svedkyňa V. T. rod. Š., neter obžalovaného J. X., na hlavnom pojednávaní najprv uviedla, že by chcela odmietnuť vypovedať z dôvodu, že vo vzťahu k obžalovanému je jeho neterou, avšak po poučení zo strany predsedu senátu, že nie je v takom príbuzenskom vzťahu k obžalovanému, pre ktorý by mohla odmietnuť vypovedať v zmysle § 130 odsek 1 Trestného poriadku, uviedla, že vypovedať bude. Následne vypovedala, že Q. X., obžalovaného sestra, jej povedala, že bola u nich doma, keď počula malú K., ktorá bola v izbe zavretá, ako tam stoná. Pýtala sa ich, čo sa stalo K. a oni jej povedali, že nič, že je chorá a oddychuje. Potom jej mama povedala, že K. sa stratila. Q. bola u obžalovaných, nakukla do tej izby a videla K., ako nehybne leží na posteli, ako stoná, resp. že ju bolo počuť. Ešte jej povedala, že J. jej mal dať facku. Obžalovaný mal byť nafetovaný. Po niekoľkých mesiacoch jej mama povedala, že K. jednoducho zmizla. Mama sa pýtala J., kde je K., ale on jej povedal, aby to neriešila. V rodine sa to preberalo, mama o tom rozprávala ako o úplne normálnej veci. Obžalovaného stretla iba keď išla náhodou do mesta. Naposledy to bolo v meste a vtedy mali už len malú T.. Čo sa týka spolužitia obžalovaných svedkyňa počula, že T. dostala veľa krát na hubu z dôvodu, že malú T.Š. s ním nechávala samotnú. O tom, čo sa stalo s K., sa bavili so sesternicou R. v tom smere, že či je normálne, že nikto o tom nevie, nikto nerieši zmiznutie K.. R. jej uviedla, že jej mama tam bola a videla K. za tými dverami. Povedala jej toľko, že malá bola na nočníku v izbe, pričom obžalovaný mal dať K. facku. Jej mama to vedela od Q., od svojej sestry. Sesternica jej tiež niečo také hovorila s tým, že jej mama bola vtedy nafetovaná. S R. sa dohodli, že to pôjdu oznámiť na polícii. Najprv chceli preveriť, kde obžalovaný býva. Sused obžalovaných im povedal, že J. tam býva, že mali aj malú K., ale že tú už dlho nevideli. Následne sa dohodli s X. R., že ona bude oznamovateľ a so všetkým, čo vedeli, išli na polícii. Mama,

Q. a dedo im vynadali, že ako si toto vôbec dovolili urobiť a jej mama sa s ňou prestala rozprávať. Najprv nevedeli, že to oni oznámili polícii, preto im hovorili, že keby sa ich niekto niečo pýtal, nemajú sa opovážiť niečo povedať. Keď bol J. vo väzbe, napísal im spoločne list, kde uviedol, že je nevinný, že to zobral na seba kvôli D., že jej chcel dokázať, že ju ľúbi. Podľa vyjadrenia svedkyne jej mama nemá obžalovanú rada, vždy ju považovala za cigánku. Ďalej svedkyňa uviedla, že vedela o tom, že K. mala otvorenú zlomeninu ruky. Počula to od jedného známeho, ktorý robil v Novom čase. Následne pri odstraňovaní rozporov podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku per analogiam s odkazom na § 2 odsek 11 Trestného poriadku svedkyňa uviedla, že od babky svojej mamy to počula až v roku 2013, ktorá ich stretla v Ružinovskej nemocnici, kde J. s D. boli s K., lebo mala zlomenú ruku. Títo jej povedali, že K. mala v ten deň narodeniny, preto im dala babka peniaze. Prvú informáciu o tej zlomenej ruke mala od pána z Nového času. Čo sa týka obžalovaných, keď ich stretla, pôsobili ako normálni manželia. Na sociálnej sieti si prečítala správy obžalovaného, v zmysle ktorých obžalovaná od neho stále odchádza, že ho necháva s malou samého o malú T. sa nestará.

Svedkyňa X. R. na hlavnom pojednávaní uviedla, že je bývalou vychovateľkou v detskom domove, kde bola R. X. chovancom od 3 rokov s rôznymi prerušeniami. Pozná ju dôverne a od nej má informácie o tomto prípade. Obrátila na ňu s informáciou, s ktorou si nevedela dať rady. R. mala na starosti ako 18 ročnú a podľa svedkyne R. mala ku nej dôveru. R. je ako osoba veľmi dôveryhodná. Chvilu sondovala, čo mala spraviť, ako upozorniť sociálne úrady, že jej neterku K. nevidela už dlhšiu dobu. V tom čase nepovedala priamo, že toto dieťa chýba. Asi dva roky dozadu cez prázdniny sa začala kontaktovať s rodinou, pričom iniciatívou bol jej brat J.Q. Q., Q. X. syn. Veľmi jej záležalo na osude svojho brata. Na tomto základe zistila niečo aj o osude neterky. Svedkyňa ďalej uviedla, že v lete viezla R. v aute a tá sa jej spýtala, čo má robiť, ak chce nahlásiť vraždu. K. už 2 roky nikde nie je, T. bude mať 3 roky, obžalovaná je opäť tehotná a ona sa bojí, že sa tej malej niečo stane. So sesternicou dali dokopy informácie, čo mali od svojich mám a všetky tri spolu išli na políciu. Ona na polícii ohlásila, že chýba dieťa. Problémom bolo, že nevedeli určiť, kde obžalovaný býva. Políciu navštívila asi 3 - 4 krát, pričom medzitým dievčatá začali pátrať po adrese obžalovaných. Nakoniec našli byt, kde bývajú, avšak obžalovaní neboli doma a tak sa na nich pýtali susedov. Opäť išla na políciu s trvalým bydliskom obžalovaných. Obe dievčatá vypovedali, ale nechceli, aby sa niekto dozvedel, že to boli oni. Potom v lete R. uviedla, že jej mama sa mala vyjadriť, že malá K. bola na nočníku, že veľmi plakala. Obžalovaný jej dal poslednú ranu, ako z milosti. Vraj sa nedokázal pozerieť, ako malá trpí. V minulosti bola R. veľa krát označená ako klamárka, ale podľa nej klamárka určite nebola, lebo tie veci sa iba javili ako klamstvo. R. pravidelne telefonoval dedo, ktorý sa jej vyhrážal a riešili to podaním trestného oznámenia za vyhrážanie. Nakoniec to bolo vyriešené ako občiansky priestupok. Podľa svedkyne bola R. ovplyvňovaná, aby bola ticho. Či ju obžalovaný alebo obžalovaná kontaktovali, uviesť nevedela. Ďalej svedkyňa vypovedala, že V. mama telefonovala pod vplyvom alkoholu jej kolegyni R. R. s tým, že jej oznámila po telefóne tento skutok. Cez niekoho chcela oznámiť zmiznutie dieťaťa.

Svedkyňa R. R. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný J. X. je príbuzný ich chovankyne R. X.. S obžalovaným sa stretla možno dva krát. O rodine X. im rozprávala R., pričom o obžalovanom jej uviedla, že bol v base za nejaké napadnutie, že mal manželku a nejaké dieťa, a tiež, že bol drogovovo závislý. Do kontaktu prišla s jej dedkom a mamou a takisto ju telefonicky kontaktovala R. teta, pani Š., a to kvôli R. bratovi. V rámci telefonického rozhovoru jej uviedla, že majú podozrenie, resp. že bratovo dievčatko už dlho nevideli. Keď sa pýtali na to rodičov dievčatka, tak im vždy povedali, že malá je na prázdninách, alebo na nejakom pobyte u príbuzných na východe. Svedkyňa sa pani Š. pýtala, čo má robiť. Odporučila jej, aby sa spýtala svojej kurátorky, ako má postupovať, alebo aby išla na políciu, na čo jej ona povedala, že nechce byť tá zlá v rodine. Z tohto dôvodu jej zistila kontakt na linku detskej istoty. R. X. pred ňou tiež zopakovala toto podozrenie, nakoľko počula, ako sa v rodine rozprávali, že niečo nie je v poriadku, že ju v rodine dlho nevideli. A keď sa na ňu pýtali, tak rodičia hovoria to isté, že ju poslali niekomu na východ. Hovorila, že má podozrenie, že niečo sa jej stalo, ale nie konkrétne v tom zmysle, že by jej nejako ublížili. Ohľadne R. svedkyňa uviedla, že bola v ich detskom domove v Bernolákove až do dosiahnutia plnoletosti. Rada rozprávala a zdôverila sa so všetkým. V detskom období zvykla klamať, ale nie ohľadom nejakých vážnych vecí. Skôr nie vždy povedala pravdu, ale neskôr zistili, že sa to týkalo jej mamy, ktorú chcela chrániť. R. bola inak veselej povahy, veľa rozprávala, mala rada malé deti a veľmi bola naviazaná na svoju rodinu. Veľmi trpela tým, že s ňou nemohla byť.

Svedok J. X. tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní využil svoje právo podľa § 130 odsek 1 Trestného poriadku a odmietol vypovedať z dôvodu, že obžalovaný J. X. je jeho syn, pričom

súd využitie tohto práva akceptoval aj so zreteľom na obžalovanú D. X., nakoľko výpoveď vo vzťahu k nej nebolo možné oddeliť od výpovede týkajúcej sa menovaného obžalovaného.

Svedok I. T. na hlavnom pojednávaní v rámci svojej výpovede uviedol, že o trestnom čine nič nevie. S obžalovaným J. X. sa pozná už 10-15 rokov. Naposledy s ním bol u neho doma, avšak nevedel uviesť v ktorom roku, pričom doma boli jeho žena a malé deti. Potom tam nejakú dobu nebol a keď k nim prišiel znovu na návštevu, tak tam bolo už len jedno dieťa, to menšie, nie K.. Pri odstraňovaní rozporov vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní postupom podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku per analogiam s odkazom na § 2 odsek 11 Trestného poriadku, keď bola svedkovi prečítaná časť zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania, v ktorej uviedol, že naposledy tam (u X.) bol, keď ešte K. žila, svedok na vysvetlenie uviedol, že si nepamätá, ale ak toto povedal, tak určite vypovedal aj to, že tam bol aj vtedy, keď tam bolo už len jedno dieťa. Za to, že to nezapísala pani vyšetrovatelka, on nemôže. Bol tam pár krát, keď tam bolo už len jedno dieťa. Ďalej na hlavnom pojednávaní vypovedal, že boli iba na chodbe a v kúpeľni, ďalej sa do bytu nedostali. V prvom prípade boli obe deti pri J. X. a boli radi, že je doma. Tieto boli stále pri ňom, k matke nechceli ísť. Keď ich aj poslal za mamou, nešli a plakali. Ona bola v kuchyni alebo v zadnej miestnosti. Deti boli pri nich, behali a hrali sa. X. nikdy neskríkol na deti počas jeho návštev. K. mohla mať také 2 roky, už asi chodila, to druhé dieťa bolo v „pavúkovi“. Následne sa svedok vyjadril, že nevie či dokonca K. nebehala v tom „pavúkovi“. Druhé dieťa mohlo byť o rok mladšie, maximálne o dva. Deti mali stále čo jesť, boli čisto oblečené. Boli stále pri nich, obžalovaný ich nepustil dovnútra k nim, ale boli na chodbe a jedli, lebo obžalovaná im doniesla jedlo na prosbu obžalovaného. Podľa svedka bol obžalovaný povahovo kludná osoba, chodil aj po všelijakých charitách a kostoloch. Za akým účelom sa vyjadriť nevedel. Určite nebol bitkár, ani klamár. Voľakedy brával drogy. V dobe, keď bol u neho na návšteve, chodil na metadon na Hraničnú, do centra pomoci drogovovo závislým. Prejavovalo sa to tým, že nemal krízy. Každý deň musel chodiť na Hraničnú, kde mu dávali metadon. Keď mal krízy, s obžalovaným nebol. Metadon účinkuje 48 hodín, čiže človek ani nestíha mať krízy. Každý deň musel chodiť na Hraničnú a v sobotu dostal aj na nedeľu. Vo vzťahu k jeho manželke svedok uviedol, že obžalovaný sa pár krát sťažoval na ženu, že utiekla z domu a 3 dni nebola doma. Deti boli s J., čo môžu potvrdiť aj ich susedia. Ohľadne zranení na malej K. sa svedok nevedel vyjadriť, nakoľko sú to už roky a v tom čase brával drogy. Obžalovaný mu povedal, že sa X. k deťom nesprávala najlepšie. S obžalovaným sa stretol v Justičnom paláci, keď bol na eskorte. Na ten skutok sa ho nepýtal a ani on mu nič nehovoril. Následne uviedol, že obžalovaný mu povedal, že sa ku skutku priznal kvôli tomu, lebo bol do obžalovanej zaľúbený.

Svedkyňa Q. X. na hlavnom pojednávaní, rovnako ako v prípravnom konaní využila svoje právo podľa § 130 odsek 1 Trestného poriadku a odmietla vypovedať z dôvodu, že je sestrou obžalovaného J. X., pričom súd využitie tohto práva akceptoval aj so zreteľom na obžalovanú D. X., nakoľko výpoveď vo vzťahu k nej nebolo možné oddeliť od výpovede týkajúcej sa menovaného obžalovaného.

Taktiež svedkyňa O. Š. na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní využila svoje právo podľa § 130 odsek 1 Trestného poriadku a odmietla vypovedať z dôvodu, že je sestrou obžalovaného J. X.Á., pričom súd využitie tohto práva akceptoval aj so zreteľom na obžalovanú D. X.Á., nakoľko výpoveď vo vzťahu k nej nebolo možné oddeliť od výpovede týkajúcej sa menovaného obžalovaného.

Svedok S.. Y. L. na hlavnom pojednávaní uviedol, že s obžalovaným sa stretol v roku 2001, niekedy na jeseň, kedy prišiel do ich cirkevných priestorov na Michalskej a žiadal o sociálnu pomoc. Vyplatil mu 700 Sk na občiansky preukaz. Potom prišiel ešte raz žiadať o pomoc, ale nebol ochotný niečo zmeniť vo svojom živote, tak sa rozišli. Nevidel ho aspoň 5-6 rokov, potom sa náhodne stretli na Zlatých pieskoch pred Tescom. Pochválil sa mu, že sa vrátil z drogového liečenia a že je mimo drog. Následne stretol J. už aj s D. pred Vianocami asi v roku 2011, bolo to po narodení ich druhého dieťaťa, ktoré s nimi bolo tiež. V tom období sa s nimi stretol asi 3 krát. Pomohol im tým, že ich odviezol na Zlaté piesky do Tesca, kde si spravili vianočný nákup. Prišli ešte raz asi o tri dni neskôr, kedy potrebovali ďalšiu pomoc, ktorú následne odmietol, nakoľko to bolo znovu na vyplatenie nejakého občianskeho preukazu. Počas tých stretnutí sa správali v rámci normy, žiadne násilie, ani čo sa týka toho malého dieťaťa, nevidel. Dieťa mali dosť často v náručí, chovali sa k nemu slušne a milo. Mali ešte jedno ďalšie dieťa, ktoré nikdy nevidel a ktoré malo byť v tom čase s nejakými príbuznými, lebo bolo choré. Čudoval sa, že ju neprivedli ani raz. Keď o nej rozprávali, mal dojem, ako keby boli na ňu hrdí. Obžalovaný na neho pôsobil veľmi pokojne, bol skôr nevýrazný, ustráchaný. Obžalovaná mu pripadala ako každý bežný človek. Aktívnejší pri rozhovoroch bol J., aj keď sa vzájomne dopĺňali, ale on bol ten, ktorý prišiel a bol aktívnejší.

Svedkyňa H. Y. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že s obžalovanými bývala v jednom činžiaku. Väčšinou ich stretávala, keď išli von, keď sa stretli niekde na chodbe alebo na ulici, pričom oboch vídaval aj s deťmi, s K. a T.. Neskôr v roku 2010 - 2011 ich stretávala už len so T.. Ako susedia boli dosť hluční, púšťali nahla hudbu, alebo aj kričali. Patrili medzi takých divných ľudí, neboli slušne oblečení. Možno boli aj pod vplyvom alkoholu. Krik bol od dospelých, deti skôr nepočula kričať. Zo začiatku tam s nimi bývala nejaká stará pani, ktorú vídávala buď samú alebo s K., s ktorou chodievali von do záhrady, hrávali sa alebo niečo sadili. Keď bol obžalovaný J. X. vo väzení, vídávala K. väčšinou s touto starou pani na chodbe, pred domom alebo v záhrade. Neskôr im táto pani nosila jedlo, ktoré im položila pred dvere, lebo jej asi neotvorili. K. bola také milé dieťa. Väčšinou k nim chodili s mamou, ktorá si chodila pýtať peniaze. Vždy utekala za hračkami, ktoré pravdepodobne nemala. Takisto sa chcela veľa rozprávať, bola veľmi komunikatívna. Známkys násilia si na nej nevšimla, ale deti neboli vždy čisté. Čo sa týka obžalovanej svedkyňa ešte uviedla, že ju raz videla zbitú pred domom, resp. že o tom vedeli. Bitka bola pravdepodobne od obžalovaného. Po tejto udalosti sa jej však nezdalo, že by prejavovala strach. Po tom, čo prestala vídať K., obžalovaná na ňu pôsobila rovnako, neprejavovala nič iné oproti normálnemu správaniu. Ani na malej T. si nevšimla, že by mala nejaké rany. Po prečítaní zápisnice o výsluchu svedkyne z prípravného konania podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku per analogiam s odkazom na § 2 odsek 11 Trestného poriadku v časti, v ktorej okrem iného uviedla, že aj po narodení malej T. si k nim X. chodila pýtať peniaze, avšak bez K., pričom T. bola špinavá, smradľavá, plienku mala plnú, svedkyňa potvrdila túto výpoveď. Nakoľko na hlavnom pojednávaní si svedkyňa nevedela spomenúť, či z bytu počula aj nejaký plač, bola jej rovnako prečítaná predmetná zápisnica v časti, v ktorej vypovedala, že sem tam počula z bytu plač, ale nebolo to nič výnimočné, na čo svedkyňa uviedla, že teraz konkrétne takéto niečo nevie uviesť, ale je to možné.

Svedkyňa R. Š. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedla, že približne pred štyrmi rokmi sa nasťahovala do uvedeného domu. Obžalovaných poznala, pretože bývali v jednom vchode rovno nad nimi. V tom čase ich vídávala vonku s malou T.. Od ľudí, čo tam bývali, vedela, že X. bol už vo väzení, lebo týral manželku. Počula tiež o tom, že tam bolo ešte jedno dievčatko. V princípe s nimi žiadne vážnejšie problémy nemala, chovali sa viac menej normálne. Až časom tam bol stále nejaký hluk, aj v noci, púšťali tam stále metalovú hudbu a chodili tam za nimi divní ľudia. Hrabali sa im v elektrike a niekoľko krát rozmontovali zámok na vchode. Zo začiatku sa X. ospravedlnil a stíšil rádio, ale posledný polrok alebo rok už bol taký kritický, správval sa agresívne. Kamarátka mu tam raz šla zabúchať a začal po nej vrieskať, že čo si vymýšľa, že či je nenormálna, že on tam žiadny hluk nerobí. Takže potom to už začalo byť zlé, tak začali riešiť odsťahovanie. Asi dva týždne predtým, ako sa mali odsťahovať, sa to všetko prevalilo. Obžalovaná bola zhovorčivejšia, obžalovaný skôr taký, že pozdravil, ale inak sa nevybavoval. Raz si k nej obžalovaná prisadla na lavičku a okrem iného jej povedala, že má ešte jedno dievčatko, ale to je u sestry na východe. To si zapamätala, pretože predtým počula od susedov, že zrazu to dievčatko nikde nie je. Taktiež sa jej sťažovala, že ju X. bije. Obžalovanej raz na chodbe vynadala, lebo stále počula, ako keby niekto šramotil v zámku a keď otvorila dvere, bola tam obžalovaná a malá T., ktorá sa hrala s kľúčmi. Jej reakcia bola, že to robí malá T.. Obžalovaný sa k malej T. správval veľmi pekne, preto by ju ani vo sne nenapadlo, čo sa tam stalo. Ona bola väčšinou milá, ale niekedy bola trošku nervózna, trošku pokričala, určite ju však nikdy nevidela, že by malú udrela. Aj na tej chodbe počula, že na ňu kričí, ale nepočula, že by ju udrela. Z bytu počula dosť často ženský hlas, taký tenučký, počula niečo ako „pomoc, pomoc“. Niekedy tam boli zvuky, ako keby o druhej v noci sťahovali nábytok alebo prerábali byt. Dvakrát počula, že sa strašne hádali, z toho jeden krát jej to pripadalo, že ju bije, lebo vtedy ona úplne hystericky jačala, bol tam strašný buchot. V tomto prípade aj volala policajtov. Svedkyňa si nepamätala, že by niekedy počula detský plač alebo krik. Malú T. plakať počula len raz, pričom na nej nevidela žiadne známky fyzického násilia. V súvislosti s obžalovanými riešili aj smrad na chodbe, nakoľko predpokladali, že to ide z ich bytu.

Svedok V. J. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že na Q. X sa nasťahoval v roku 2008. V tom čase tam bývala X. a staršia pani menom Q.. Bývala tam aj malá K.. V priebehu niekoľkých mesiacov sa tam nasťahoval J. X.. V krátkom čase na to začali problémy v dome, začali tam chodiť všelijakí cudzí ľudia, ktorí robili neporiadok a v noci hluk. Správanie obžalovaných bolo chladné, zovňajšok taký ošarpaný. Ich dieťa K. poznal, vídaval ju s pani Q. v záhrade, kde pracoval. V lete tam chodili aj tri krát do týždňa na dve - tri hodiny. Bolo mu to divné hlavne preto, že pani X. bola doma a že sa viac nevenuje svojej dcére. K. mohla mať päť rokov, pričom pôsobila normálne. S rodičmi maloletú K. nevidel, iba keď išli schodmi. Niekedy videl celú rodinu spolu, teda všetkých štyroch, niekedy dvoch alebo troch. K. videl naposledy v

roku 2009, asi koncom roka, ale detaily si nepamätá. Čo sa týka toho hluku, ten býval v noci, niekedy o druhej, niekedy o polnoci. Bolo počuť búchanie, aj nejaký krik, niekedy častejšie asi dva krát do týždňa, niekedy raz za mesiac. Krik bol mužsky aj ženský, ale detský nie. Z ich bytu bolo cítiť hrozny smrad. Kočik si nechávali aj pri vstupe do budovy a na schodišti a v podstate celý ten kočik veľmi smrdel. Pokiaľ ide o K., nevšimol si nič, čo by sa vymykalo z rámca normálu. Na maloletej K. nevidel nejaké zranenia, poranenia, modriny a zo strany obžalovaných nebol svedkom nejakého fyzického prejavu násillia. On s ním mal raz slovnú výmenu, nakoľko sa obžalovaný načierno napojil na elektriku a potom ešte jeden krát, keď obžalovaný asi počul jeho rozhovor s pani B., po ktorom ho oslovil na schodišti s tým, že ak má nejaký problém s jeho deckom, tak nech príde za ním riešiť a nech ho neohovára u susedov. On sa s pani B. bavil v tom zmysle, že vlastne nikdy nevidel vo vchode to dieťa, alebo ohľadne toho, či tá pani Q. je babka K.. Tento rozhovor mohol byť v roku 2011-2012.

Svedkyňa E.. I.. E. Q., A.. uviedla na hlavnom pojednávaní, že obžalovaných spoznala v lete v roku 2010, keď sa s nimi prvý krát stretla pred Blumentálskym kostolom, kde obaja manželia boli s dieťaťom, ktoré si od prvého momentu zamilovala. Obžalovaní pred kostolom pýtali pomoc, že nemajú z čoho jedlo kupovať a že potrebujú výpomoc. Ona urobila zásadnú chybu, keď im povedala, že keď budú potrebovať pomoc, že sa môžu na ňu kedykoľvek obrátiť. Netrvalo ani dva dni a obracali sa na ňu nielen ona, ale aj on. Zdrojom ich príjmu bolo to nešťastné krásne dieťa D.. Podľa svedkyne toto dieťa netrpelo, nevidela, že by bola nejaká psychicky narušená. Bolo to jedno zdravé, životaschopné dieťa. Potrebovalo pomoc, pretože obžalovaná jej nevedela do značnej miery zabezpečiť plienky, jedlo a niekedy u nej dieťa prespávalo. Na to dieťa im bola ochotná dať abnormálne vysokú sumu do rúk. Obžalovaná prišla s takým klamstvom, že jej peniaze vráti, lebo má brata v V., ktorý jej nechá byť, takisto že má sestru, ktorá jej dlhuje peniaze. Neskôr sa rozhodla ju podporovať len potravinami. Obžalovaná jej viackrát tvrdila, že nemá žiadne iné deti, ale od jej susedov pani B. sa dozvedela, že má deti. Naposledy obžalovanú videla v roku 2012, kedy sa prihodila táto strašná udalosť. Obžalovaný ju málokedy navštevoval, všetko vybavoval cez ňu, videla ho možno 2-3 krát. Pôsobil ticho, uzavreto, on menej hovoril. Obžalovaná mala lepšiu dar reči. Hovorila jej, že on ju aj niekedy zbil. O T. sa nevyjadrovala nehovorila, že by ju obžalovaný bil. U nich si tak navykla, že keď prišla pre ňu mama, tak si ju plietla s ňou. Nechcela ísť domov, vždy spustila strašný rev už keď ju začali prezliekať. Vyhladovaná nebola, všetko zjedla, bola veľmi inteligentná a nebola ani špinavá, zanedbaná, dostala kopec vecí od nej aj od iných ľudí. Iba v noci sa zdalo, že dieťa je trošku psychicky narušené, nakoľko nevedela dlho zaspáť, potom sa budilo a potom dlho spalo. Ona potom obmedzovala tieto návštevy, lebo vedela, že tomuto dieťaťu privádza traumy. U nich sa mala fantasticky. T. u nich aj prespávala a niekedy aj obžalovaná, pretože on ju niekde na ulici zbil, čo obžalovaná len povedala, ona na nej ani na malej nikdy nejaké ublíženie nevidela. V máji 2012 s nimi úplne prerušila kontakt. Po návšteve ich susedy chodila na odbor sociálnych vecí, bola tam asi 3 krát za účelom, aby navštívili túto rodinu a aby urobili nápravu. Čo sa týka zranení na obžalovanej svedkyňa sa následne vyjadrila v tom smere, že raz alebo dva razy prišla D. s modrinami na stehne. Tieto modriny videla, ale od koho boli, uviesť nevedela. Ona by jej ani pravdu nepovedala, lebo jej hlavná zbraň bola klamstvo. Tie modriny ale neboli nejaké vážne. Malá T. sa však strašne bála vody, nechcela sa ani nad umývadlom, ani vo vani umývať, z vody mala strach. Vraj obžalovaný zohrieval vodu a vriacou vodou ju obliel. Obžalovaná jej tiež tvrdila, že pracuje ako upratovačka oproti ich bydlisku, čo vraj nebola pravda. Takisto klamala ohľadne toho, kde býva, raz že býva v E., potom zase na N., avšak také číslo domu, ktoré jej uviedla, tam neexistovalo.

Svedok R. K., otec maloletej K. K., na hlavnom pojednávaní vypovedal, že keď bola obžalovaná v polovičke deviateho mesiaca tehotenstva, tak pre ňu vybavil v Q. ubytovňu. Po pôrode tam boli asi mesiac a potom odišli do P., kde bývali týždeň u nich a potom u jeho kamaráta na chate. Následne bývali v byte na Q. a potom v garzónke na I. ulici. Jedného dňa stretli X. (bol jeho kamarát), ktorého zavolali na kávu a potom išli von, a to len on a obžalovaný. Nadránom prišli spolu domov, pretože X. si u neho zabudol tašku. Túto mu dal, poslal ho preč a on ráno išiel normálne do roboty. Keď sa vrátil, zistil, že obžalovaná aj s dieťaťom nie sú doma. Nechal vyhlásiť po nich pátranie a asi za mesiac, za dva, ju stretol aj s X.. Volal ju naspäť domov, ale ona sa nevrátila, hoci vždy hovorila opak. Potom ju dlho nevidel, až kým sa nedozvedel, že bývajú v E. V. L. v jednej chate. Išiel tam, zbil X. a vzal si malú. Na to prišli pre neho policajti aj so T. a s X. v aute, pričom policajtom povedal, že je to jeho dcéra a že obžalovaní bývajú vo veľkom „bodreli“. V tej chate nebolo nič, len nejaké vojenské posteľe a matrace. Ani voda a elektrika tam nebola. Odvtedy ich už viacej nevidel. Malá K. mala vtedy rok a pol. Pokiaľ bola X. s ním, tak sa o dieťa starala. Kúpala ju, varila a starala sa o domácnosť. Mala takú tichšiu povahu. O predchádzajúcich deťoch mu nič nepovedala, iba o jednej dcére. X. bol skôr výbušnejší. Ďalej svedok

uviedol, že vo vzťahu k K. nebol zbavený rodičovských práv a tieto mu ani neboli obmedzené. Čo sa týka starostlivosti o K. svedok uviedol, že v E. vybavil lekára, pričom ona tam bola asi dva krát alebo tri krát. Keď bola malá chorá, obžalovaná s ňou chodila na kontrolu, pričom on vždy chcel vidieť papier, že tam bola. Obžalovaná malú tak svojsky liečila, ale sem-tam chodila aj k doktorke. Nebolo to počas celého obdobia, čo boli spolu, nakoľko malá K. bola chorá málokedy, pričom ku koncu už chorá nebývala.

Svedkyňa R. I. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovanú X. pozná pod menom B., a to od čias, kedy prišla do ich zariadenia Núdzové bývanie - Áno pre život, v ktorom bola od konca januára 2005 do augusta 2005, kedy odišla bývať do P.. Obžalovaného J. X. nikdy nestretla. Menovaná mala v tom čase vzťah s K.. Od nich odišla s tým, že ide bývať s ním do P.. Menovaná sa o dieťa vedela postarať. O tom, že má aj iné deti sa dozvedeli až zo správy z ÚPSVaR Košice - Šaca. Až potom aj ona priznala, že má aj ďalšie deti. Počas pobytu v ich zariadení chodila k lekárke MUDr. C. na očkovania. Predtým bola evidovaná u inej lekárky, od ktorej si MUDr. C. vyžiadala dokumentáciu, v ktorej neboli zaznamenané žiadne očkovania. Kartičku poistenca pre maloletú K. nemala. Počas toho obdobia K. chorá nebola. Keď k nim prišla, mala cca 2 mesiace. Oni jej vybavili prídavky na dieťa, ktoré obžalovaná poberala od marca 2005. V čase, kedy bývala v ich zariadení sa obžalovaná o maloletú starala. V tomto smere nemala žiadny problém. Vedela sa o dieťa postarať, skontrolovať ju na takej úrovni, na akej bola schopná ona sama. Bola ale veľmi neporiadna a dokonca zabudla pri odchode aj občiansky preukaz pána K.. V čase, kedy odišla, bola ňou obývaná izba vo veľkom neporiadku. Čo sa týkalo hygieny bola maloletá vždy čistá. Obžalovaná mala konflikty s ostatnými ich klientkami, avšak išlo o verbálne konflikty. K fyzickým útokom nedochádzalo. Prejavy agresívneho správania k K. ani nič nezvyčajné na maloletej si nevšimli

Svedkyňa R. X. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s rodinou obžalovaných sa stretla v roku 2009, kedy boli prešetrovať pomery na základe poverenia nemocnice Ružinov, kde sa narodila maloletá D. X.. Kolegyňa, ktorá by inak mala vykonať to šetrenie, bola mimo práce, tak spolu s inou kolegyňou vykonávali šetrenie opakovane, lebo rodičia neboli doma, nikto im neotváral. Priamo v byte boli iba raz, ale nevedela povedať, či im otvoril X. alebo X.Á.. Nespomínala si, že by tam videla iné dieťa. Pravdepodobne tam boli na šetrení viac ako trikrát. Potom sa už nedostali dovnútra. Raz sa im ozvalo dievčatko. Pýtali sa, kde sú rodičia, čo bude napísané v zázname. Povedala, že je sama, že rodičia sú v meste. Podávali správu Fakultnej nemocnici Ružinov v tom zmysle, že dieťa D. môže ísť do rodiny. Maloletá D. bola ešte v nemocnici, či boli obžalovaní doma, si svedkyňa nespomínala. Vo vzťahu k K. K. nevykonávala žiadne šetrenie, keďže nedostala nijaký podnet na prešetrenie pomerov.

Svedkyňa R.. O. T. v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní uviedla, že boli kontaktovaný nemocnicou Ružinov, nakoľko sa narodilo malé dieťa, pričom matka sa im zdala nie celkom v poriadku, resp. zo slabšieho sociálneho prostredia. Teda, aby to tam išli prešetriť, či o to dieťa bude dobre postarané, či majú základnú výbavu. To bol prvý podnet v septembri 2009. Boli tam s kolegyňou, ale nikto nebol doma. Následne mala ona tri týždne dovolenku a v tom čase tam kolegyne vykonali šetrenie, pričom zistili, že to nie je ideál, že to má nejaké mínusy, ale mali by byť schopní sa o to malé dieťa postarať. Potom bol ešte jeden podnet od nejakej pani, susedy, ktorá nahlásila nejaký problém, že muž je agresívny. Bola tam s kolegyňou ešte raz, s rodičmi sa ale nikdy nestretla. S tou malou sa rozprávali, ale nevideli ju. Komunikovali s ňou cez dvere, alebo cez telefón. Bola sama doma, keďže rodičia ju tam nechali a išli do obchodu. Kolegyňa kontaktovala pána X. nejakou cez mobil, že ako je možné, že tá malá je sama doma. On sa k tomu mal stavať v takom zmysle, že sa to už nikdy nestane. Potom sa to určite ešte riešilo, boli tam niekoľkokrát, ale dovnútra sa nedostali.

Svedok R.. J. Q. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že čo sa týka rodiny X., tak sa stretol jedine s X., a to 17.09.2012, keď ho videl prvý krát na vlastné oči. Míňali sa v dome na Q. ulici X. On bol v doprovode policajtov, svedok tam bol pri výkone svojej práce. Predtým sa nikdy nestretli. Dňa 14. alebo 15. apríla vykonal šetrenie na Q. ulici, a to z dôvodu, že z ÚPSVaR prišiel podnet asi mesiac dozadu o tom, že sa hľadá muž s dieťaťom, ktorý by mal údajne žobrať pred kostolom Svätého Vincenta DePaul a že sa nachádza v skupine bezdomovcov. Informácie, ktoré prišli z ústredia úradu práce, však boli tak chabé, že nevedeli, kedy sa tam vyskytujú. V tom období, keď riešili tieto deti, stretol na chodbe úradu jednu pani, ktorá prišla podať podnet. Tam prvý krát počul meno X. a bola aj uvedená adresa a to, že by mal žobrať s dieťaťom pred Blumentálskym kostolom. Následne na to vykonali šetrenie na Q. ulici, ale do bytu sa nedostali. Prostredníctvom niekoho, kto býval v paneláku, sa dostali do brány a búchali na byt, lebo zvonček nefungoval. Potom následne dopytoval susedu, ktorá býva o poschodie vyššie a od nej sa dozvedeli to, že ona ich málo vída, pokiaľ chodia von, tak chodia vo večerných hodinách a že pán

X. býva občas hlučný. Potom začala tá pani spomínať maloletú K.. Nevedel ako reagovať, lebo vedel iba o jednom dieťati. Spomínala konkrétne to, že majú ešte jedno dieťa, ktoré má byť na východe a že nevie presne určiť, či je u rodiny alebo v nejakom sociálnom zariadení. Následne po tomto šetrení sa obvolali detské domovy priamo v Košiciach a v okolí Košíc, ale dostali negatívnu odpoveď. Tieto informácie posunul svojim kolegyniam s tým, nech sa to prešetří ďalej.

Svedkyňa R.. J. Z. na hlavnom pojednávaní uviedla, že v súvislosti s nebohú K. K. nevykonávala žiadne šetrenia, nepreberala ani žiadne oznámenia a podnety od občanov. Spisovú dokumentáciu maloletej K. nemala, preto nevedela ani o tom, či vôbec boli nejaké oznámenia ohľadne nej podávané. Iba v súvislosti s mladšou dcérou manželov X., D., prijala v júni 2011 oznámenie od anonymnej pani, ktorá prišla nahlásiť, že otec spolu s maloletou D. pred Blumentálskym kostolom žobre peniaze. S obžalovanými v tom čase ani neprišla do kontaktu. Prvá návšteva v rodine bola 17. septembra 2012, keď sa našlo telo. Boli privolaní políciou z okresného riaditeľstva, kde mali mať X. zadržaných. Mali pri sebe maloletú D., tak museli ísť z úradu v rámci pohotovostnej služby urobiť opatrenia sociálnoprávnej ochrany dieťaťa. V byte našli strašný neporiadok, absolútne nevyhovujúce podmienky pre dieťa. Byt bol v dezolátnom stave, bolo tam množstvo fliaš s močom. Boli tam dve izby a tá tretia bola nejakým spôsobom zakrytá. Nejaký enormný smrad tam necítila. Na maloletej T. X. si všimla, že v ten deň mala oblečenie o niekoľko čísiel väčšie a bola dosť špinavá. Ale mohlo to byť tým, že bola dosť dlho na polícii bez nejakej väčšej starostlivosti. Bola utiahnutá, bála sa plakať. Bol to jej osobný dojem, nakoľko keď ju brali, plakala, ale zakrývala si ústa, ako keby mala zakázané plakať

Svedok R.. I. B. v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní uviedol, že na sociálnoprávnu ochranu a sociálnoprávnu kuratelú nastúpil až 01.04.2011, čo bolo rok a pol po udalosti, v dôsledku čoho mu nie sú známe súvislosti vo vzťahu k obžalovaným a k úkonom, ktoré boli v tej dobe vykonané. Spisová agenda detí bola prerozdeľovaná podľa počiatočných písmen priezvisk detí a nakoľko on mal písmeň „R, I, G a K“, neprišiel do styku s obžalovanými, nepoznal túto rodinu a nepoznal ani maloletú. Takýto spis mu nikdy nebol ani pridelený. Len jedenkrát, kedy vecne príslušná pracovníčka nebola v kancelárii, sa dostavila jedna pani, ktorá mu uviedla, že je suseda rodiny X. a informovala ho o tom, že dlhodobo, niekoľko rokov nevidela maloletú K. a nevie čo je s ňou. Taktiež uviedla, že došla do kontaktu s matkou K. X., ktorej sa dotazovala, že kde je, pričom matka jej nevedela jednoznačne povedať, kde sa maloletá nachádza. Len jej povedala, že je niekde na východe, u nejakých príbuzných. Na tieto informácie jej povedal, že túto informáciu odovzdá vecne príslušnej pracovníčke, čo aj urobil a následne tam bolo z ich strany vykonané šetrenie, avšak nevie s akým výsledkom, keďže to šetrenie vykonal iný pracovník a on mal veľa svojej agendy. O prijatí pani a jej oznámení spísal písomný záznam.

Svedkyňa F. J. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že bola pri jednom šetrení, keď ich sociálna pracovníčka z Ružinova v roku 2010, keď sa narodila malá T., vyzvala, aby ho v rodine urobili. Išlo o šetrenie pomerov v tom smere, či sú vytvorené vhodné podmienky na to, aby dieťa išlo domov z pôrodnice. Šetrenie mala vykonať kolegyňa, pani X., pričom tam boli spolu. V tom čase bolo v tej domácnosti všetko v poriadku. Matka mala nachystanú výbavičku pre malú. Bola tam prítomná aj maloletá K., nikto iný tam nebol. Domácnosť bola na primeranej úrovni. Malá K. tam behala po izbe, vyzerala taká veselá, behala po izbe ako spokojné dieťa. Nič zjavné si na nej nevšimli, inak by to určite riešili. Maloletá T. tam v tom čase ešte nebola. Na šetrenie išli práve preto, či to dieťa môže ísť do tej domácnosti. Kolegyňa o tom spísala úradný záznam a ona už potom viac v kontakte s tým spisom ani s tou rodinou už nebola.

Svedkyňa Y.. K. P. vypovedala na hlavnom pojednávaní, že v roku 2012, dávala do poriadku agendu po kolegyňi, ktorá ešte mesiac predtým odišla. Vtedy asi v polovicike mája 2012 jej volala nejaká suseda z Q. ulice, že dievčatko (maloletú K.) dlhšie nevideli, že zmizlo. Ona jej na to povedala, že to určite pôjdu prešetriť, ale že ak má podozrenie na nejakú vážnu vec, tak s tým treba ísť aj na políciu. Túto informáciu následne odovzdala kolegoví pánovi Q., ktorý jej oznámil, že tam boli aj s kolegyňou, prešetrili to, ale že nič nezistili. Ona asi dva týždne na to nastúpila do nemocnice a vrátila sa až po roku.

Svedkyňa P. Q. B. na hlavnom pojednávaní uviedla, že s agendou maloletej K. X. neprišla do kontaktu skôr, než v lete 2011, kedy na úrad prišla pani, ktorej totožnosť nepozná a ktorá jej oznámila, že pán X. s dcérou T. žobrujú pred Blumentálskym kostolom a že by to mali riešiť. Keďže spis jej nepatrí, tak urobila o tomto oznámení záznam, a nechala ho vyložený s tým, že kolegyňa, ktorej to patrí, to bude riešiť. Tá pani jej uviedla, že rodina X. by sa podľa nej mala zdržiavať niekde v oblasti Obchodnej ulice, pričom uviedla

aj číslo. Ona sa na tú adresu vybrala na šetrenie, ale nikoho nenašla. Urobila o tom záznam a pokúšala sa ešte kontaktovať pani X. na telefónnych číslach, ktoré jej dala táto pani. Na jednom čísle sa ozval muž, ktorý uviedol, že nevie o koho ide a na druhom čísle nikto nereagoval. Manželov X. nikdy nevidela.

Svedok S.. R. T. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že s obžalovanými sa osobne nestretol. Byt na Q. C. Č.. X, druhé alebo tretie poschodie, patrilo jeho svokrovi, pánovi S.. Ponúkol mu pomoc, nakoľko si nevedel rady s týmito bytom a obžalovanými. Vo veci už boli vydané rozhodnutia ohľadne vypratania bytu a úhrad spojených s užívaním bytu a nájomného. Obžalovaní od nich povolenie na užívanie bytu nemali, do bytu sa dostali na základe pravdepodobného povolenia od pani Q., ktorá bola sesternicou pána S.. Ako sa pani Q. dostala do kontaktu s obžalovanými, svedok uviesť nevedel. On osobne výzvu X. na odsťahovanie sa z bytu po auguste 2012 nezasielal. Pán S. a jeho manželka sa stali vlastníkami bytu na základe darovacej zmluvy uzatvorenej s pôvodnou vlastníčkou bytu pani Q.. Osobne nevidel žiadny písomný dokument, na základe ktorého by obžalovaní mali právo užívať byt v čase pred nadobudnutím vlastníckeho práva k bytu pánom S. a ani potom. Následne na základe darovacej zmluvy sa stali vlastníkami bytu oni, pričom v súčasnosti tento byt už nie je v ich vlastníctve. Pán S. T. situáciu s predmetným bytom a obžalovanými riešil súdnou cestou a bol oslovený aj exekútor. Svedok ďalej uviedol, že aj on oslovil právnik, ktorý zastupoval pána S., a to v súvislosti so zabezpečením vypratania obžalovaných z bytu. Obžalovaní doteraz nezaplatili žiadnu sumu vyplývajúcu zo súdnych rozhodnutí a vôbec s užívaním bytu.

Svedok S.. L. S. vypovedal v prípravnom konaní, pričom zápisnica o jeho výsluchu bola na hlavnom pojednávaní prečítaná za splnenia podmienok upravených v § 263 odsek 3 písmeno a/ Trestného poriadku. Vo svojej výpovedi uviedol, že jeho sesternica S.. N. Q. mu darovala byt na Q. ulici č. X, byt č. X na X. poschodí, a to darovacou zmluvou zo dňa 27.06.2008 č. V XXX XX/XX. V tom čase sa v predmetnom byte zdržiavali manželia X. spolu so svojím dieťaťom. Bola s nimi dohoda, že byt okamžite opustia. Jeho sesternica ich finančne podporovala a všetky náklady spojené s bytom hradila ona. Od roku 2008 platil platby za uvedený byt on. Občas chodil do tohto bytu skontrolovať, v akom je stave. Dohodol sa s nimi, že byt opustia do septembra 2008. Prostredníctvom právnik im aj zasielal výzvu na vypratanie bytu. Svojej sesternici vybavil dom v T., ale na žiadosť pani X., ktorá sa bála, že keď sa odsťahuje, bude musieť byt ihneď vypratať, sa vrátila späť. X. sa o ňu nestarali, pričom X. dostala od S.. N. Q. polovicu peňazí za predaj bytu na Y. ulici v P. a druhú polovicu jej dala do opatery, avšak tieto peniaze obžalovaná spreneverila. Po sesternicinom zranení sa jej musel ujať on. Medzitým podal trestné oznámenie a podania na Okresný súd Bratislava II. X. potom vymenili zámok na byte, v dôsledku čoho sa on nemohol do bytu dostať. Zatajovali sa a nepreberali poštu. Ohľadne obžalovanej uviedol, že sa k svojej dcére K. správala rozkazovačne, kričala na ňu. Tvárila sa, že jej všetko patrí, že opatruje jeho sesternicu, ale opak bol pravdou. Pri vyjadrovaní bola drzá a podľa neho nehanebne vykorisťovala jeho sesternicu. X. na neho pôsobil ako mentálne slabý človek, násilník, ľahko podliehajúci rôznym vplyvom, či už drog alebo aj svojej manželky. Bol prekvapený, že keď ich stretol po tom, čo sa X. vrátil z väzenia a X. bola v druhom stave, tak sa k nej správal veľmi dominantne a ona mlčala. Predtým bola ona tá agresívnejšia a útočnejšia. K. videl, keď mala asi 5 rokov, nevyzerala zanedbaná ani dobitá.

Na hlavnom pojednávaní boli podľa § 263 odsek 2 Trestného poriadku so súhlasom prokurátora (súhlas obžalovaných v zmysle tohto ustanovenia nebol potrebný) prečítané tiež zápisnice o výpovedi svedkov S.. N. Q., L. Š. a R.. Z. X., Y..

Svedkyňa S.. N. Q. v rámci svojho výsluchu v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaného J. X. pozná od jeho 12 rokov a keďže sa o neho nemal kto starať, tak sa ho ujala. Poznala aj obžalovanú D. X., ale nevedela uviesť, v akom vzťahu je k obžalovanému. Taktiež uviedla, že si nepamätá, či u nej bývali a či mali deti. Popísať by ich nevedela, ale keby ich videla, tak by ich spoznala. Vie, že J. X. jej písal, že mu hrozí väzenie 25 rokov. Bol to dobrý, slušný chlapec. Niekoľko ho musel do toho zatiahnuť. Nemôže uveriť, že by sa obžalovaní mohli takého skutku dopustiť, nakoľko malú K. mali radi. K. mohla mať 5 rokov alebo menej. Nevidela, že by ju niekedy obžalovaný alebo obžalovaná udrela, mali ju radi a bozkávali ju na dobrú noc. Nespomína si, že by bola ona (svedkyňa) zostávala sama s malou K. doma, nakoľko bola ešte malá. Následne uviedla, že určite s ňou sama nebola, pretože by K. plakala.

Svedkyňa L. Š. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedla, že byt na Q. ulici č. X kúpila niekedy v roku 2006 alebo 2007. Rok na to sa do bytu priamo nad ňou, kde bývala pani Q., nasťahovali aj obžalovaní. Keďže boli dosť hluční, upozornila na to aj pani Q.. Hluk v byte bol extrémny, pán X. bol

veľmi agresívny, búchal nábytkom, bolo počuť, keď buchol dverami. Tieto hádky a hluk boli väčšinou v noci okolo 2 - 3 hodine. Pár krát volala aj políciu, alebo ju volali susedia. Následne bol J. X. aj vo väzení asi rok a pol a počas tohto obdobia bol v celom dome klud. Po tom, čo sa z väzenia vrátil, boli prvé mesiace úplne v poriadku. Vzápätí sa to vrátilo do starých koľají, X. začal byť opäť agresívny a hlučný. V rámci tohto hluku ani počas prvého obdobia detský plač nepočula, skôr počula kričať obžalovanú. To by sa však ani nedalo rozoznať, nakoľko keď on kričal, tak aj niečím strašne trieskal a v tom amoku musel mať neuveriteľnú silu, lebo tie zvuky s tým nábytkom boli extrémne. X. sa raz pýtala na malú K., keď ju už dlho nevidela, kde je, na čo jej ona odpovedala, že ju dala k rodine na východ. Na K. si modriny alebo iné poranenia nevšimla, bola vždy hrozne oblečená, ale nemala z nej pocit, že by bola smutná. Mala pocit, že obžalovaná sa ako matka snaží, pričom malá K. sa mamy určite nebála. Na správaní J. X. vo vzťahu k K. si nič výnimočné nevšimla. Nebola prítomná pri žiadnom fyzickom útoku na K. zo strany obžalovaných. Na verejnosti nikdy nevidela, že by bol X. voči X. alebo voči K. agresívny, aj keď podľa svedkyne X. pred ním mala strach. Svedkyňa nevedela uviesť, kedy naposledy videla K., ale bolo to určite leto, keď sa na ňu X. pýtala. Vedela, že tam chodia aj sociálne pracovníčky, ale X. im neotvárali, aj keď boli doma. Svedkyňa taktiež uviedla, že si nespomína na situáciu, kedy by videla obžalovaných s obidvomi deťmi.

Svedok R.. Z. X., Y. v prípravnom konaní vypovedal, že v ich evidencii evidujú pacientku D. B., ktorá k nim prišla na odporúčanie rehole Milosrdní bratia ako sociálny prípad. Žiadala vyšetrenie v gravidite. Bolo to 23.08.2004. Predchádzajúce vyšetrenie malo byť v Košiciach u MUDr. T., ale išlo len o jej vyjadrenie, ktoré sa nedalo verifikovať, nakoľko nemala žiadnu zdravotnú dokumentáciu. Pri prvotnom vyšetrení uviedla iba jeden predchádzajúci pôrod, žiaden potrat a ani interrupciu neuviedla. Vystavili jej tehotenskú knižku a vykonali všetky vyšetrenia v gravidite. Na základe výsledkov laboratórnych vyšetrení bola dňa 14.09.2004 odoslaná na odborné vyšetrenie do Univerzitnej nemocnice v Bratislave. Odvtedy sa na ich ambulanciu nedostavila. Na základe hlásenia zdravotnej poisťovne, že pacientka je od 26.10.2012 evidovaná na inej gynekologickej ambulancii ju k uvedenému dňu zo svojej evidencie vyradili. Do uvedeného dátumu ich ohľadne menovanej pacientky nikto nekontaktoval.

Znalkyňa R.. L. S., Y. na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k obžalovanému J. X. uviedla, že tento netrpí duševnou chorobou vo forenznom význame. Prítomná u neho je psychická porucha, a to zmiešaná porucha osobnosti a plne rozvinutý syndróm závislosti od viacerých psychoaktívnych látok, a to najmä pervitínu a heroínu. V minulosti užíval toluén a alkohol. Netrpel nijakou duševnou chorobou alebo poruchou, ktorá by ovplyvňovala jeho ovládaciú a rozpoznávaciu schopnosť v čase činu. V čase vyšetrenia, teda v roku 2012, kedy ho vyšetrovali, bol ohľadne užívania psychoaktívnych látok v chránených podmienkach väzby. V minulosti sa podroboval aj protidrogovej liečbe, chodil na Hraničnú do centra pre liečbu drogových závislostí, kde mu podávali metadon ako náhradnú substitučnú látku. Napriek tomu, že substitučnú látku užíval, užíval k tomu aj drogy, a to skoro po celý čas, ako tam bol evidovaný. Čiže zistili, že v čase činu, resp. v období jeho spáchania bol pravidelným konzumentom týchto látok, užíval ich intravenózne a vo vysokých množstvách. Nebol schopný abstinencie, pričom nebol schopný ani systematicky spolupracovať pri liečbe. Na kontroly chodil nepravidelne a k tomu substitučnému programu ešte užíval aj drogy. Jeho poruchu a závislosť považujú ako hrozbu alebo nebezpečenstvo pre spoločnosť z psychiatrického hľadiska. Podľa znalkyne by však účel ochranného liečenia nebol splnený, pretože obžalovaný sa už opakovane liečil a liečba nepriniesla žiadny výsledok. Preto sa nedomnievajú, že v súčasnosti možné liečebné postupy by prispeli k tomu, aby abstinoval, a teda, aby sa znížilo nebezpečenstvo jeho konania pre spoločnosť. K tomu znalkyňa bližšie uviedla, že zmiešaná porucha osobnosti je psychická porucha, ktorá sa vyvíja od adolescencie a človek sa s ňou učí žiť. Správanie obžalovaného a jeho charakterové, povahové vlastnosti sa vymykajú bežnému spôsobu života, konkrétne to v jeho prípade bol sklon k užívaniu psychoaktívnych látok, a to až do tej miery, že sa u neho rozvinula plne závislosť. Nebol schopný abstinencie, užíval vysoké dávky, nebol schopný spolupracovať pri liečbe, bol impulzívny, nezdržanlivý, bola znížená u neho tolerancia k správaniu iných, k tomu, čo sa mu v živote udialo. Hovorí sa tomu frustračná tolerancia. Jeho nebezpečnosť pre spoločnosť je potom daná tým, že v prípade, že bol intoxikovaný drogou alebo ešte viac v prípade, že mal abstinénčné ťažkosti, bola jeho potreba zabezpečiť si túto drogu taká, že mu bolo jedno, aké prostriedky k tomu použije, aby si ju zabezpečil. Bol by ochotný niekoho udrieť, aby sa dostal k droge, bol ochotný odísť z domu, keď ho tam bolo treba, bol nervózny, impulzívne reagoval. Ďalej to bola disforická nálada, podráždenosť, nespavosť, slabosť, únava, bolesti, ktoré chcel nejakým spôsobom prekryť účinkom tej psychoaktívnej látky - pervitínu, heroínu.

Vo vzťahu k obžalovanej D. X. znalkyňa vypovedala, že menovaná v čase spáchania trestného činu a ani čase, kedy ju vyšetrovali, netrpela duševnou chorobou, ani závažnou psychickou poruchou, ktorá by ovplyvnila ovládacie a rozpoznávacie schopnosti, teda vedela v čase činu ovládať svoje správanie aj rozpoznať spoločenskú nebezpečnosť svojho konania. Bola tiež schopná chápať zmysel trestného konania. Nezistili u nej nadmerný konzum liekov, iných omamných, návykových, psychoaktívnych látok. Jej osobnosť tiež hodnotia ako zmiešanú poruchu osobnosti v rámci toho, že štruktúra jej osobnosti nebola harmonická. Jej pobyt na slobode nehodnotia ako z psychiatrického hľadiska nebezpečný. Ochranné liečenie neodporúčali. Úroveň jej intelektu je orientačne v dolnom pásme populačného priemeru.

Znalkyňa na hlavnom pojednávaní poukázala na to, že vypovedala aj za spoluznalkyňu MUDr. R., ktorou bola na to splnomocnená a obe sa plne pridržiavajú záverov svojich znaleckých posudkov.

Znalkyňa R. N. B. na hlavnom pojednávaní ohľadne obžalovaného J. X. vypovedala, že pri jeho štruktúre osobnosti vplyvom nadužívania psychoaktívnych látok prichádzalo u neho k postupnej degradácii osobnosti, dochádzalo k strate vyšších citov, v správaní prichádzalo k zmenám, k poruche v morálnej a sociálnej oblasti. Zhoršilo sa pudové správanie, nastala podráždenosť, nedostatočné afektívne riadenie. V jeho prípade ide o osobnosť s oslabenými vôľovými vlastnosťami a slabým egom. Takéto osobnosti ľahšie podliehajú vplyvom vonkajšieho prostredia, sú neisté a ľahšie sa dostávajú do nejakej závislosti. V emočnej oblasti sa ukázalo, že nedokáže ovládať svoje emócie, prichádza k takému nahromadeniu afektov, kedy sa aj pod vplyvom malého podnetu môže stať, že vybuchne, reaguje agresívne, impulzívne. Intelektové a pamäťové schopnosti sú na úrovni priemeru. Vyšetrením teda zistila oslabenie sociálneho cítenia a tzv. vyšších citov (napríklad aj schopnosť vcítenia sa), ktoré sú spojené s duchovnými, etickými a sociálnymi potrebami a zhoršila sa u neho úroveň intelektuálnych citov, v dôsledku čoho nedokázal adekvátne riešiť životné situácie. Z psychologického hľadiska sa znalkyňa vyjadrila aj k všeobecnej a špecifickej vierohodnosti obžalovaného /tu je potrebné zo strany súdu uviesť, že vierohodnosť výpovede obžalovaného alebo svedka z právneho hľadiska, teda v rámci hodnotenia dôkazov môže posudzovať iba a len súd/. Všeobecná vierohodnosť osoby ako takej je u obžalovaného znížená v dôsledku diagnostikovanej poruchy a deprivácii osobnosti. Pri špecifickej vierohodnosti má u obžalovaného význam to, že pri prvej výpovedi skutok priznal a postupne prešiel až po popretie pri jej vyšetrení. Obžalovaný pred ňou najprv skutok poprel s tým, že uviedol, že predtým chcel svojej žene pomôcť a kryť ju a následne ho poprel pre to, že mu to doporučilo okolie. Dokonca aj pán farár vo väznici mu mal uviesť, aby to nepriznával a nebral to na seba, aby ochránil jej ďalšie deti pre ňou samou. Možnosť resocializácie u obžalovaného je veľmi otázna, lebo užívanie psychoaktívnych látok jeho správanie zhoršuje. Vzťah obžalovaného k deťom a k ľuďom vôbec bol ovplyvnený práve užívaním drog a poruchy osobnosti. U závislého človeka je to tak, že potrebuje drogu a tomu podriadi svoje správanie, urobí čokoľvek, aby si zabezpečil drogu. To nutkanie je veľmi silné a ovplyvní to celé konanie. V prípade, že nepociťoval potrebu uspokojiť svoje abstinénčné príznaky mohol obžalovaný pôsobiť aj ako normálny človek, mohol sa správať a aj komunikovať normálne. Na podnet zo strany maloletej K. mohol reagovať agresívne, ale aj pasívne. Závisí to od toho, ako bol disponovaný v tom momente. Je veľa faktorov, ktoré to mohli ovplyvniť. Ak bol na niečo nahnevaný, tak stačilo, aby dieťa zaplakalo a vyprovokovalo by ho to k nejakej agresivite.

V súvislosti s obžalovanou D. X. znalkyňa uviedla, že v jej prípade sa jedná o osobnosť, ktorá je orientovaná na seba, citovo nezrelá, potrebuje byť niekým vedená, podporovaná. Manifestovala sa potreba závislosti na niekom, čo aj ovplyvnilo jej schopnosť prispôbovať sa vonkajšiemu svetu a vplyvom. Štruktúra jej osobnosti je simplexnejšia, menej diferencovaná, má sklon k manipulácii s okolím, čo sa jej v celku aj darilo. Dokázala si okolie získať na svoju stranu. Na druhej strane sama sebe nedôverovala a snažila sa to zakryvať tým, aká je ona super, preceňovala samu seba a tvárila sa veľmi sebavedomo. Jej konanie bolo ovplyvnené hlavne jej štruktúrou osobnosti a celou situáciou, v ktorej sa svojim pričinením ocitla. Má sklony k rôznym účelovým klamstvám a k manipulatívnej správaní, kde si skutočne chcela získať niekoho alebo niečo vo svoj prospech. Jej resocializácia je veľmi neistá a otázna. Samu podstatu, jadro osobnosti nezmení ani väzenie. Ohľadne vzťahu obžalovanej k deťom znalkyňa uviedla, že o deťoch, ktoré pred rokmi nechala na východe rozprávala, ako keby ich včera videla. Ako super matka, ktorá sa o deti stará, ktorá je s nimi v kontakte. Podľa znalkyne však deti boli pre ňu zdrojom získavania finančných prostriedkov. Všeobecne platí, že čím menšie dieťa, tým viac súcitu v okolí vyvoláva. Taktiež je možné, že z hľadiska štruktúry osobnosti obžalovanej by mohla táto reagovať agresívne aj na podnet zo strany maloletej v podobe plaču, alebo nejakého jej hlasitého prejavu, kriku.

Keď o malej K. rozprávala, bolo to bez akéhokoľvek emočného doprovodu, ako keby rozprávala o niečom indiferentnom. Ani vtedy sa nejako nedokázala emočne vžiť do toho, čo sa stalo s tým dieťaťom. Už aj to je agresívne správanie, keď sa neposkytne svojmu dieťaťu, ktoré je zranené, nejaká pomoc.

Znalec R.. V. R., Y.. na hlavnom pojednávaní uviedol, že základnou príčinou smrti maloletej K. K. (ktorej identitu sa podarilo určiť vďaka DNA analýze a z porovnania biologického materiálu od biologických rodičov, resp. matky) bolo poúrazové krvácanie pod tvrdou plenou mozgovou, t. j. krvácanie vnútrolebečné, ktoré viedlo buď alternatívne k zlyhaniu funkcie centrálnej nervovej sústavy, tzn. tzv. centrálnej smrti, alebo alternatívne k vzniku epileptického záchvatu, ktorý bezprostredne viedol k zaduseniu maloletého dieťaťa. Príčina smrti maloletého dieťaťa súvisí s násilím, až úrazovými zmenami, ktoré boli nájdené na hlave a vo vnútornom priestore lebečnej dutiny (krvné kolagium), ktoré viedlo k opuchu mozgu nasledujúcim po takomto úraze a vedúcim k uvedeným dvom alternatívam. Na oblasť hlavy pôsobilo silné a prudké vonkajšie mechanické násilie tupého charakteru, ktoré sa uplatnilo vo vektorovom smere najpravdepodobnejšie sprava zadobočne. Čo do intenzity muselo pôsobiť prudké švihové násilie, bola to veľmi silná intenzita. U maloletej došlo buď k nárazu hlavy na tvrdý plochý tupý predmet bez výčnelkov, mohlo ísť o náraz hlavy na vertikálnu plochu alebo aj o náraz hlavy spätkovou záhlavovou oblasťou vpravo na horizontálnu plochu zemského povrchu. Je nutné pripustiť aj úder plošným predmetom. K takémuto úraze muselo dôjsť krátko pred smrťou dieťaťa radovo niekoľko minút až niekoľko málo hodín. Doba smrti maloletej K. K. je v intervale od septembra do novembra roku 2009. Vo svojej výpovedi znalec zdôraznil, že pri adekvátnej zdravotnej starostlivosti by bolo možné zachrániť život dieťaťa neurochirurgickým zákrokom v čase niekoľko hodín po úraze. Tieto úrazové zmeny nevznikajú pri spontánnom páde alebo pri spontánnom údere života schopného dieťaťa vo veku 5 rokoch. Zodpovedajú práve úderu do tvárovej časti hlavy a následne sériového úderu do nejakej plochy. Samostatný pád maloletej K. K.Á., ako možnosť vzniku tohto poranenia, znalec vylúčil s ohľadom na celkové okolnosti a ostatné nálezy aj na skelete tváre.

Taktiež bola zistená porušená anatomická pozícia ľavého lakťa, tzn. ľavej hornej končatiny v oblasti lakťa, kde boli zistené zmeny, pričom následne sa zistilo, že ide o zlomeninu prístredného výčnelku ľavej lakťovej kosti, tzn. išlo o evidentnú poúrazovú zmenu. K touto poraneniu došlo počas života maloletého dieťaťa. Bola zistená aj staršia zlomenina 10. a 11. rebra vpravo, ďalej bola zistená možná zlomenina nosových kostí, poúrazové zmeny na hornej čeľusti a na sánke. Znalec tiež poukázal na vedľajší nález, a to tzv. harrisové línie na pravej pľuťale v kosti predkolenia vpravo, čo značí zaostávanie v raste dieťaťa alebo jeho nedostatočnú výživu, resp. nešpecifický stres, ktorému mohlo byť vystavané. Ide o vedľajší nález, ktorý, vzhľadom na absenciu akejkoľvek zdravotnej dokumentácie dieťaťa, môže mať význam pre predikovanie istej formy starostlivosti o dieťa do jeho 5 rokov života.

Úrazová zmena na lakti vznikla kombinovaným mechanizmom, najmä však rotáciou alebo skrútením končatiny s tým, že toto násilie a tento krútiaci moment okolo dlhej osi končatiny viedlo k prekročeniu medze únosnosti kosti a došlo k odlomeniu prístredného výbežku. K takémuto poraneniu mohlo dôjsť pri jednorazovom pôsobení na ľavú hornú končatinu, ale keďže sa našla periostálna reakcia aj na vzdialených častiach ľavej ramennej kosti, nie je možné v tejto súvislosti vylúčiť ani opakované násilie, ktoré mohlo pôsobiť na ľavú hornú končatinu. Takéto poranenie ľavej hornej končatiny v oblasti lakťa nepochybne viedlo k výrazným silným algickým podnetom, čiže k bolesti, ktorá bez liečby mala veľmi intenzívny charakter, znalec ju označil ako bolesť neznesiteľná, mučivá až zdruvujúca, pričom pokiaľ takáto zlomenina nie je ošetrovaná a stabilizovaná, tak takéto bolestivé podnety môžu byť aj na vyšších úrovniach intenzity. V danom prípade sa mohlo najskôr jednať o zatvorenú zlomeninu, ktorá neskoršie mohla zhnisať (aj podľa výpovede obvineného) a neskoršie sa úlomok kosti penetroval cez zapálené podkožie a kožu smerom navonok, kde sa mohla objaviť akási druhá fáza bolesti, ktorá možno bola menej intenzívna. V súvislosti so vznikom tejto úrazovej zmeny mohlo dôjsť k celkovej zápalovej reakcie organizmu až na úrovni sepsy, t. j. otravy krvi sprevádzanej niekoľkodňovými teplotami. Tieto úrazové zmeny mohli vzniknúť v časovom odstupe niekoľkých týždňov pred smrťou, ohraničili ich v intervale 4 týždňov pred smrťou. Z výpovede znalca a zo záverov predmetného znaleckého posudku vyplýva, že nemožno vylúčiť ani alternatívu spôsobu vzniku tohto poranenia, ktorý uviedli obžalovaní, teda uchopením dieťaťa za ľavú ruku pri kúpaní a jeho prípadnom pošmyknutí sa pri existencii krútiaceho momentu, v dôsledku čoho mohlo dôjsť aj k odlomeniu konca ramennej kosti.

Zlomenina 10. a 11. rebra v zadnej časti hrudníka vpravo mohla vzniknúť pádom a dopadom na rovnú plochu na bočnú plochu hrudníka a taktiež mohli vzniknúť aj úderom nejakým tupým predmetom. Tieto zranenia vznikli niekoľko týždňov pred smrťou, ale mohlo ísť aj o niekoľko mesiacov.

Významným nálezom pôsobenia násilia bola oblasť predných zubov, sánky a čeluste, kde znovu bola prítomná periostálna reakcia, pričom tieto nálezy sa vyskytujú pri opakovanej traume a boli sprevádzané krvácaním. Je zdokumentovaná aj potencionalna zlomenina nosa bez nejakých výrazných posunoch úlomku. Ich vznik spadá do obdobia niekoľko týždňov pred smrťou, mohli vzniknúť aj v dlhšom časovom odstupe. Tieto úrazové zmeny nepoukazujú na spontánny pád, pretože takýto pád by bol pri danom veku dieťaťa veľmi pravdepodobne sprevádzaný aj so zlomeninou v oblasti zuboradia, čo však pitva nepotvrdila. Znalci sa priklonili k tomu, že išlo konanie inej osoby a išlo o traumatizáciu rôznej intenzity. So zreteľom na zistené skutočnosti išlo podľa znalcov o opakované násilie, ale nemožno vylúčiť ani rozsiahle jednorazové násilie. Pre opakovanú traumatizáciu prednej časti skeletu tela dieťaťa svedčí okrem iného aj to, že sa vo všeobecnosti vyskytuje práve pri syndróme CAN (child abusion neglect), ako všeobecnej gnozeologickej jednotke uznávanej vo svete, kde sa radia poranenia, ktoré vznikajú pri zneužívaní detí a pri ich nedostatočnej starostlivosti. Tieto poranenia a tento prípad K. K. je príznačný práve pre uvedený syndróm. Poranenia tváre a priestoru medzi perou a zuboradiem by podľa znalca boli viditeľne pre krvácanie a opuch, avšak pre vysokú schopnosť hojenia by boli viditeľné rádovo niekoľko dní. V prípade lakt'a je nespochybniteľné, že aj laicky by bolo možné vyhodnotiť vznik tejto zlomeniny, nakoľko by bol veľmi pravdepodobne sprevádzaný aj akustickým vnemom lámania alebo odlomenia kosti, ďalej by bol prítomný lokálny opuch v oblasti ľavého lakt'a a pri otvorenej zlomenine by bolo prítomné krvácanie. Ďalším prejavom by boli zmeny správania dieťaťa a jeho bolestivé držania tela pre existujúcu bolesť.

Čo sa týka pojmu nešpecifický stres znalec uviedol, že tento pojem je zaradený do etiologických príčin výskytu harisových línií a okrem iného sú to poruchy výživy, zaostávania v raste z nejakých iných dôvodov. Nešpecifický stres je to, že na emocionálnej úrovni, ale aj na úrovni prežívania nejakej okolitej situácie, samozrejme emocionálnej, aj na úrovni prežívania vlastnej situácie, napr. traumatizujúcej, vedú opakované traumy ako opakované úrazy, opakované chorobné procesy a podobne, k tomu, že sa mení hormonálne nastavenie dieťaťa alebo jedinca vo všeobecnosti. Môže ísť o situáciu v rodine, o celú sociálnu oblasť dieťaťa, môže byť z toho vyčlenené jeho vnímanie vlastnej bolesti, utrpenia, choroby.

Znalec poukázal tiež na to, že s telom nebolo od smrti po deň jeho nálezu manipulované, ako aj na to, že vo veci bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý nepreukázal žiadnu prítomnosť toxikologicky významných látok. Bolo možné preto konštatovať, že príčina úmrtia dieťaťa nesúvisí so žiadnou exogénnou látkou, ktorá by sa do tela dostala.

Znalec S.. D. Q., Y.. na hlavnom pojednávaní uviedol, že závery v znaleckom posudku č. 37/2012 zo dňa 30.10.2012 sú pravdivé, stotožňuje sa s nimi a na tieto závery sa odvoláva. V znaleckom posudku sa zameril na skrining a zisťovanie cudzorodých aktívnych látok, predovšetkým psychotropných látok (drog), ako aj iných cudzorodých látok. Bola vykonaná ich izolácia za použitia metód, ktoré sú uvedené v znaleckom posudku a vzhľadom na množstvo vykonaných analýz dospel k záveru, že výsledok je negatívny. Nezistili sa žiadne cudzorodé látky s možným toxickým účinkom.

Znalec R.. R. P. na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu odvoláva na znalecký posudok č. 2/2014 zo dňa 10.02.2014 vzťahujúci sa k svedkyňi S.. N. Q. a na závery v ňom uvedené a tieto môžu byť na hlavnom pojednávaní prečítané. Na tomto základe súd v súlade s § 268 odsek 2 Trestného poriadku prečítal predmetný znalecký posudok. Zo záverov tohto znaleckého posudku, relevantných pre účely danej trestnej veci, vyplýva, že mentálna vyspelosť svedkyne S.. N. Q. je aktuálne významne znížená v dôsledku prirodzeného, ako aj chorobného úbytku jej intelektových schopností. Výkonnosť intelektových a pamäťových funkcií je v globále významne znížená. Kvalita výkonu je čiastočne zhoršená aj v schopnosti registrovať a podržať osobné a bežné informácie, v orientácii, vizuálnej reprodukcii a kvalite asociačného určenia a výrazne znížená v schopnosti logickej (verbálnej) pamäte. Tu ide o najvýraznejší deficit menovanej, kedy si nie je schopná zapamätať, podržať a efektívne vybaviť elementárne fakty a s nimi spojené súvislosti. U menovanej je prítomný mierny až stredne ťažký kognitívny deficit (demencia). Je u nej modifikovaný spôsob, akým uchopuje realitu, zaoberá sa viac detailmi, v ktorých sa stráca, ťažšie získava nadhľad nad celkovou situáciou. V jej prežívaní prevládajú pozitívne emócie a afekty s tendenciou k emočnej labilitate a afektívnej reaktivite. V obsahoch myslenia

sú prítomné nezrelé, agresívne, naivné, devalvujúce, sebaobviňujúce a nestabilné charakteristiky a tendencie. V kontakte je neistá, opatrnejšia, odpovedá stručne, jej odpovede si v priebehu interview protirečia, resp. sa vylučujú. Namiesto výrazného konfabulovania je skôr ticho a radšej nepovie nič alebo kladie uisťujúce sa otázky. Vzhľadom na jej naivitu a dobrosrdečnosť je u nej prítomná výrazná nekritičnosť vo vzťahu k manželom X., spojená s popieraním a vytesňovaním, čo nepriamo vyznieva ako snaha kryť ich. Podľa výsledkov psychologického vyšetrenia svedkyňa S.. N. Q. nie je schopná správne reprodukovať udalosti a okolnosti, o ktorých vypovedá. ňou popisované údaje sú skreslené aj jej nekritickou jednostrannou láskavosťou, ústretovosťou voči zainteresovaným osobám.

Z odborného vyjadrenia Ústavu zoológie Slovenskej akadémie vied (ktoré bolo možné na hlavnom pojednávaní prečítať ako listinný dôkaz, nakoľko nejde o znalecký posudok, ohľadne ktorého je na hlavnom pojednávaní potrebné vypočuť znalca, ale v tomto prípade sa osoba vyhotovujúca odborné vyjadrenie vypočúva v prípade, ak je to potrebné, ako svedok - v danom prípade vypočutia tejto osoby ako svedka nebolo zo strany procesných strán navrhnuté, preto bolo možné pristúpiť k čítaniu tohto odborného vyjadrenia) vyplýva, že na mieste činu bol nájdený druh hmyzu (bzučivka obyčajná - bežný urbánny druh muchy), ktorého prítomnosť svedčí o tom, že k úmrtiu maloletej nastalo pravdepodobne v jarnom alebo jesennom období a nie v letnom, nakoľko v lete by nalietavali na mŕtve telo druhu iného rodu. Výskyt chrobákov - kožiare obyčajne odôvodňuje záver, že mŕtve telo bolo na mieste minimálne dva roky.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu a pripojenej fotodokumentácie vyplýva stav miestnosti bezprostredne po nájdení alebohej maloletej K. K., miesto, kde sa nachádzalo jej telo a v akom stave vrátane spôsobu jeho ukrytia, ako aj umiestnenie nočníka so stolicou pri posteli a skrini nachádzajúcich sa v danej miestnosti.

Z vykonaných listinných dôkazov vyplývajú aj iné relevantné skutočnosti, okrem iného deň narodenia maloletej K. K., skutočnosť, že jej od roku 2005 nebola poskytovaná žiadna lekárska starostlivosť, ďalej počet detí obžalovanej a ich umiestnenie v detských domovoch alebo náhradnej rodinnej starostlivosti, počet predchádzajúcich odsúdení obžalovaných, spáchaný priestupok a listinné dôkazy vzťahujúce sa k neoprávnenosti užívania bytu, v ktorom bolo nájdené mŕtve telo maloletej.

Z týchto možno poukázať predovšetkým na vydané rozsudky, nakoľko z rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.02.2012, č. k. 20C/83/2010-179 a z rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 01.03.2012, č. k. 12C/46/2011-50 je zrejme, že obžalovaní boli zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi S.. L. S. sumu celkom 13.190,76 Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradu trov konania za bezdôvodné obohatenie v súvislosti s užívaním bytu na Q. ulici č. X, byt č. X na X. poschodí a druhým z uvedených rozsudkov im bola uložená povinnosť predmetný byt vypratať (tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.05.2012. V uvedených rozsudkoch sa sudy vysporiadali aj s otázkou právneho titulu na užívanie daného bytu obžalovanými, a to v tom smere, že títo žiadni právny titul na užívanie bytu nemali.

K výroku o vine

Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo i v ich súhrne (a vzájomnej súvislosti) podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku, vychádzajúc aj z ostatných trestnoprávne relevantných zásad, dospel súd k záveru, že vina obžalovaných J. X. a D. X. bola preukázaná, avšak z iného trestného činu, než z akého bola na nich prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Trnave podaná obžaloba a čiastočne aj na inom skutkovom základe, ako bolo v rámci skutkovej vety tejto obžaloby popísané. Z uvedeného dôvodu musel súd pristúpiť k úprave skutku, rešpektujúc súčasne povinnosť zachovať jeho totožnosť (pre zachovanie ktorej v zmysle ustálenej judikatúry postačí, ak je aspoň čiastočne zachovaná totožnosť konania, alebo aspoň čiastočne zachovaná totožnosť následku). Pre takto chápanú totožnosť skutku, možno túto považovať za zachovanú aj vo vzťahu k popisu skutku uvedenom v uzneseniach o vznesení obvinenia obžalovaným.

Preto s prihliadnutím na výsledky, ktoré vyplynuli z procesu dokazovania, mal súd vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode I. tohto rozsudku jednoznačne a nepochybne za preukázané, že v prípade pozostatkov tela vo veku asi 5 rokov, ktoré bolo nájdené v byte na Q. C. Č.. X, bytu č. X na X. poschodí, ide o

maloletú K. K., nar. 20.01.2014, čo vyplýva z výsledkov vykonanej analýzy DNA a jej porovnaním s DNA obžalovanej D. X.Q., na ktoré poukázal znalec R. V. R., PhD.. Zo znaleckého dokazovania z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Súdne lekárstvo, s prihliadnutím aj na závery uvedené v odbornom vyjadrení Ústavu zoológie Slovenskej akadémie vied, je zrejme k smrti maloletej došlo v období medzi mesiacmi september až november roku 2009, resp. na jeseň roku 2009 (odôvodnene možno usudzovať na november 2009 práve s ohľadom na predmetné odborné vyjadrenie a zistené časové súvislosti ohľadne konania obžalovaných) v čase po narodení maloletej D. X.. Táto skutočnosť má nakoniec nepriamo oporu aj vo svedeckých výpovediach uskutočnených na hlavnom pojednávaní. Za preukázané a v konečnom dôsledku ani procesnými stranami, resp. obhajobou nespochybnované, považuje súd aj znaleckým skúmaním zistené zranenia a poúrazové zmeny na tele maloletej K. K. a predovšetkým zistenú bezprostrednú príčinu jej smrti, ktorou bolo poúrazové krvácanie pod tvrdou plenou mozgovou (vnútrolebečné krvácanie) a opuch mozgu, ktoré nevyhnutne viedlo k smrti jedným z alternatívnych spôsobov, buď k zlyhaniu funkcie centrálnej nervovej sústavy, tzv. centrálnej smrti, alebo k vzniku epileptického záchvatu, ktorý bezprostredne viedol k zaduseniu maloletého dieťaťa. V každom prípade na hlavu maloletej K. K. pôsobilo násilie zo strany inej osoby silnej intenzity, v dôsledku čoho došlo k jej následnému úderu o tvrdý, plochý predmet. Táto skutočnosť jednoznačne vyplynula z výsluchu znalca R. V. R., Y., ktorý, opierajúc sa o závery písomne vypracovaného znaleckého posudku, vylúčil spontánny pád maloletej bez zavinenia inej osoby. Uvedený záver znalec zrozumiteľne, jasne a logicky vysvetlil, pričom nebola zistená žiadna iná okolnosť, ktorá by bola spôsobilá ho spochybníť. Naopak, takto zistená skutková okolnosť je podporená aj výpoveďou obžalovaného z prípravného konania (ktorá bola na hlavnom pojednávaní za zákonom stanovených podmienok prečítaná), pričom jednotlivými zmenami vo výpovediach obžalovaného z hľadiska ich hodnotenia sa súd bude ešte zaoberať v rámci odôvodnenia tohto rozsudku. S istotou možno konštatovať, že k takémuto konaniu inej osoby došlo bezprostredne (rádovo niekoľko minút, maximálne hodín) pred smrťou maloletej K. K..

Znalecké dokazovanie taktiež potvrdilo existenciu úrazových zmien v oblasti predného zúboradia (sprevádzané krvácaním), čeluste a sánky maloletej s tým, že aj v tomto prípade je pôvod ich vzniku daný konaním inej osoby, a to opakovaným použitím fyzického násillia do tvárovej časti hlavy, a to v časovom horizonte niekoľko týždňov pred smrťou maloletej. Aj v tomto prípade znalec v podstate vylúčil spôsob vzniku zranení bez pričinenia inej osoby, nakoľko pri samostatnom páde by s ohľadom na vek maloletej došlo aj k zlomenine v oblasti zúboradia.

Ďalej boli hodnoverne preukázané zlomeniny 10. a 11. rebra vpravo a tzv. harrisove línie na pravej píšťale, svedčiace pre zaostávajúci rast kostí, ktorých príčinu vzniku znalec popísal vo svojej výpovedi.

V predmetnej trestnej veci je obzvlášť významný nález zlomeniny prístredného výčnelku ľavej ramennej kosti maloletej K. K. s následnou otvorenou zlomeninou, ku ktorej došlo v čase, resp. období približne 4 týždne pred jej smrťou, teda už počas jej života a ktorá jej v dôsledku neposkytnutia potrebnej zdravotnej starostlivosti musela po dlhší časový úsek musela spôsobovať nesmierne bolesti vysokej intenzity charakterizované ako mučivé, zdrvivúce až neznesiteľné a ktoré predpokladali aj vyšší stupeň intenzity. Ako vyplýva z vykonaných dôkazov, o tomto zranení maloletej K. K. museli mať vedomosť obaja obžalovaní, o čom nepochybne svedčí samotný charakter poranenia, ktorého príznaky by boli očividné aj pre bežného človeka, ako aj samotné výpovede obžalovaného a obžalovanej, ktorí obaja uviedli, že k tomuto zraneniu na ľavej končatine dieťaťa došlo počas jej kúpania vo vani. Bolesťivosť tohto zranenia musela byť u osôb obžalovaných vnímateľná aj akusticky, teda cez hlasité prejavy dieťaťa vyjadrujúceho túto bolesť, ako aj držaním ľavej ruky v polohe túto bolesť zmiernujúcej.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že K. nebola ohľadne tohto zranenia (ako ani iného) poskytnutá absolútne žiadna potrebná lekárska, resp. zdravotná starostlivosť, ktorú si povaha tohto zranenia jednoznačne vyžadovala, o čom obžalovaní (aj napriek zistenému psychologickému profilu ich osobnosti) taktiež museli mať vedomosť. V tomto smere okolnosť, ktorú uviedla svedkyňa V. T., rod. Š. a o ktorej sa dozvedela z počutia od babky jej mamy, že táto stretla v nemocnici obžalovaných práve v súvislosti s týmto zranením maloletej, je v rozpore s vykonanými dôkazmi zadokumentovanými v spise. Z týchto vyplýva, že maloletej K. v tomto smere žiadna zdravotná starostlivosť poskytnutá nebola, preto táto okolnosť vyznieva len ako snaha rodinného príslušníka (babky) zmierniť trestnoprávne dôsledky pre obžalovaných (predovšetkým pre obžalovaného J. X.), alebo išlo o čisto účelové vyjadrenie samotných obžalovaných pred touto babkou, aby od nej vylákali peniaze, čo zodpovedá aj ďalšiemu

tvrdeniu uvedenej svedkyne a celkovému spôsobu zaobstarávania si finančných prostriedkov zo strany obžalovaných.

Z výpovede takmer všetkých svedkov, ktorý obývali dom vo vchode na ulici Q. X, možno s istotou považovať za ustálené, že obžalovaní K. K. určitú dobu pred jej smrťou nechávali samu doma, mimo predmetný byt s ňou nechodievali, a teda ju izolovali od okolia a vonkajšieho sveta, pričom z takto vykonaného dokazovania vyplýva, že ide o dlhšie časové obdobie zodpovedajúce časovému obdobiu od vzniku jednotlivých inak viditeľných zranení na tele tohto dieťaťa. V tomto smere možno poukázať na výpovede svedkov S.. D.. B. B. a S.. R. B., ako aj iných v danej veci vypočutých svedkov, ktorí zhodne uviedli, že po narodení maloletej D. X., druhého dieťaťa obžalovanej, všetkých spolu, t. j. oboch obžalovaných a ich obe deti nevideli, obžalovaných videli opúšťať byt len s maloletou D. X. (T.) a ani inak mimo domu s nimi K. K. nevidovali. Tomu nasvedčuje aj výpoveď svedkov zamestnancov ÚPSVaR, v zmysle ktorej bola menovaná v čase ich šetrenia sama doma, pričom svedok S.. B. na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že obžalovaní ju v byte vyslovne zatvárali.

Vychádzajúc z takto zistených skutočností a záverov ohľadne časových súvislostí vzniku úrazových zmien na tele aleboj maloletej K. K., možno v rámci úvah, ktorými sa súd riadil a spravoval pri hodnotení dôkazov, konštatovať, že žiaden zo svedkov nepostrehol žiadne viditeľné stopy zranení alebo násilia na K. K. práve z dôvodu, že v období, po ktoré by svedkovia tieto známky použitého násilia zaznamenať mohli, bola menovaná obžalovanými ponechávaná v byte, v ktorom sa títo zdržiavali, a to za účelom zakryť tieto následky na tele K. K.. Neexistuje a z pohľadu obhajoby ani nebol zistený a preukázaný žiaden iný rozumný dôvod, pre ktorý by maloletá vo veku, v ktorom by sa vedela pohybovať bez pomoci druhých, nemohla opustiť predmetný byt spolu s obžalovanými a ich druhým dieťaťom. Prípadné ochorenie maloletej K. K., ktoré obžalovaná uvádzala pred niektorými svedkami ako dôvod, pre ktorý s ňou nechodia von, nemôže so zreteľom na dĺžku časového obdobia jej ponechávania v byte, obstáť. Okrem toho takýto argument nemá v nijakom smere oporu vo vykonanom dokazovaní, naopak so zreteľom na zistené zranenia ho možno považovať za absolútne vylúčený.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť vyjadrenia svedkov S.. B. a S.. B., ktorí, každý v inom čase, resp. dni počas rozhodného obdobia, počuli spoza dverí predmetného bytu č. X vzlyk dieťaťa, ktoré akoby sa bálo plakať. Táto okolnosť potom dostatočne odôvodňuje aj ten fakt, že z predmetného bytu nebolo počuť plač. Pritom na prejav strachu dieťaťa plakať poukázala aj svedkyňa R.. J. Z., ktorá uviedla, že malá T. (maloletá D. X.) po tom, čo ju odvedli, plakala, ale zakrývala si ústa. Výslovne uviedla, že malá sa bála plakať, akoby to mala zakázané. V tomto smere možno opodstatnene mať za to, že na deti v spoločnej domácnosti obžalovaných bola vyvíjaná snaha potlačovať a brániť deťom plakať, bez ohľadu na podnet, ktorý by bol dôvodom takéhoto prejavu dieťaťa.

Nakoľko obžaloba kládla za vinu obžalovaným, že sa priameho fyzického a psychického násilia voči maloletej K. K. dopúšťali spoločným konaním, vedeného spoločným cieľom fyzicky maloletú zlikvidovať, bolo úlohou v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom zistiť, či takto postavená obžaloba vo vzťahu k oboj obžalovaným je v plnej miere opodstatnená, prípadne, či sa preukázali všetky v obžalobe popísané formy použitého násilia, alebo len niektoré z nich, či sa niektoré zo zistených foriem násilia vzťahuje len na jedného z obžalovaných, resp. v akom rozsahu a následne, či konanie obžalovaných bolo aj správne právne kvalifikované, t. j. či skutok bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Pokiaľ ide o jednotlivé formy použitého násilia, súd z vykonaného dokazovania nemal za preukázané také konanie, ktoré by spočívalo v kopaní, sácaní a vytrhávaní vlasov maloletej (v tomto smere nemôžu postačovať iba vzájomne si protirečiacie výpovede obžalovaných v prípravnom konaní, pričom žiaden iný dôkaz nebol produkovaný), ako ani konanie, ktoré by spočívalo v opakovanom vykrúcaní ľavej hornej končatiny maloletej veľkou intenzitou zo strany obžalovaného, v dôsledku čoho mal spôsobiť zlomeninu ramennej kosti ľavej ruky. V tejto súvislosti je potrebné poukázať jednak na zhodné výpovede obžalovaných, v zmysle ktorých sa maloletá pri umývaní vo vani pošmykla, následkom čoho pri súčasnom držaní jej ľavej ruky obžalovaným J. X., došlo k vykrúteniu ruky, pričom takýto priebeh vzniku poranenia pripustil aj znalec R.. V. R., Y., ktorý okrem toho nevylúčil ani to, že existencia známok opakovaného namáhania tejto končatiny v danom mieste mohla byť spôsobená zvykmi pri vykonávaní hygieny maloletej K. K.. Pri neexistencii žiadnych iných dôkazov, vychádzajúc zo všeobecne uznávanej a rešpektovanej trestnoprávnej zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech veci

obžalovaného), súd vznik uvedeného poranenia nemohol pričítať úmyselnému konaniu obžalovaného, teda v jeho neprospech tak, ako to bolo popísané v skutkovej vete podanej obžaloby. Existencia tohto zranenia a jeho prejavy však boli a sú významné z hľadiska poskytnutia potrebnej zdravotnej starostlivosti, či už zo strany obžalovaného alebo obžalovanej.

Za nepreukázanú mal súd aj nedostatočnú výživu maloletej, uvádzanej ako dôvod alebo pôvod vzniku tzv. harrisových línii v štruktúre kosti pravej píšľaly. Žiaden vo veci vypovedajúci svedok nepotvrdil, že by si na maloletej K. K. v čase, kedy ju videli, všimli nedostatok výživy, alebo nejaké jej príznaky. Všetci zhodne uviedli, že nič výnimočné si na nej nevšimli (v období predchádzajúcom tomu, čo ju obžalovaní nepúšťali z bytu. V tomto ohľade súd vznik a existenciu tzv. harrisových línii pripísal prekonaným infekciám (zlomenina ľavej ramennej kosti a hnisavej rany), ako aj „nešpecifickému“ stresu vyplývajúceho zo subjektívneho pociťovania úzkosti alebo príkoria zo strany maloletej v období počas a po vzniku preukázaných poranení.

Na základe uvedeného súd do skutkovej vety rozsudku nezahrnul, resp. z nej vypustil, tie vyššie uvedené spôsoby konania a iné skutočnosti, ktoré neboli vykonaným dokazovaním preukázané. Medzi tieto patrí aj zlomenina 10. a 11. rebra vpravo, ku ktorému nebol preukázaný zavinený spôsob konania zo strany ani jedného z obžalovaných, čo vyplýva priamo z výpovede znalca R.. V. R., Y.. na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že zavinené konanie inej osoby je len alternatívnou možnosťou.

Vo vzťahu k miere účasti obžalovaných na fyzickom násilí voči K. K. dospel súd k záveru, že to bol práve obžalovaný J. X. a nie aj obžalovaná D. X., ktorý sa jednotlivými fyzickými útokmi na telesnú integritu menovanej maloletej dopustil preukázaných zranení na jej tele, a to údermi do oblasti hlavy a tela a následne aj úderu dlaňou do hlavy maloletej, bezprostredne predchádzajúcom jej nárazu hlavou na tvrdý, plochý predmet a následne vedúci k jej smrti.

Pre takýto záver nepochybne svedčia viaceré dôkazy. Predovšetkým sú to výpovede obžalovaného v prípravnom konaní, ktorý sa najprv ku skutku priznal, následne to poprel s tým, že sa fyzických útokov voči maloletej a aj uvedeného posledného úderu dopustila jeho manželka - obžalovaná D. X., neskôr opätovne spáchanie skutku priznal (na toto posledné priznanie možno prihliadať ako na dôkaz, nakoľko nešlo o priznanie v rámci konania o dohode o vine a treste, ku ktorému došlo až neskôr, v dôsledku čoho nie je aplikateľné ustanovenie § 333 odsek 4 Trestného poriadku, viď aj návrh právnej vety judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 68/2014 -3 v bode II.), a nakoniec v poslednej výpovedi v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní predtým, ako využil svoje právo a vo veci odmietol vypovedať, opätovne spáchanie skutku poprel, pričom uviedol len dôvody, ktoré ho mali viesť k priznaniu a vzatí všetkého na seba.

Čo sa týka hodnotenia výpovedí obžalovaného, súd za pravdivé považoval práve tie výpovede obžalovaného, v ktorých sa k spáchaniu skutku a jednotlivému svojmu konaniu priznal. Následné zmeny v jeho výpovediach súd vyhodnotil ako účelové tvrdenia vedené snahou o prenesenie zodpovednosti aj za fyzické útoky na obžalovanú D. X.Q.. Takémuto hodnoteniu zodpovedajú nielen zmeny v jeho tvrdeniach ohľadne toho, prečo sa ku skutku priznal (najprv to mal byť dôvod ochrany obžalovanej pred väzbou, následne presvedčanie zo strany iných osôb), ale aj ďalšie rozporné a protirečiacie skutočnosti vyplývajúce z jeho neskorších výpovedí. Obžalovaný totiž v neskoršej výpovedi, kde sa snažil usvedčovať z bitia maloletej svoju manželku najprv uviedol, že drogy po tom, čo bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, začal brať až po inkriminovanom skutku, avšak vzápätí uviedol, že s drogami (heroín a pervitín) začal už v auguste, a to trikrát do týždňa až do skutku, potom už každý deň. Takisto uviedol, že doma (na Q. ulici č. X) po návrate z väzenia takmer vôbec nebýval, čo bolo preukázateľne vyvrátené výpovedami svedkov bývajúcich na tejto ulici, ktorí v podstate zhodne poukázali na jeho prítomnosť po návrate z výkonu trestu odňatia slobody a následné (po istej dobe) jeho opätovné hlučné správanie, pričom ho spolu s manželkou - spoluobžalovanou a jej dcérou T. vídávali chodiť vo večerných hodinách von. Taktiež tvrdil aj to, že jeho manželka bola po jeho návrate agresívnejšia, čo však opäť nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže svedkovia potvrdili, že počas jeho neprítomnosti bol v dome pokoj, obžalovaná bola veselšia a z prečítanej svedeckej výpovede S.. L.I. S. vyplýval pravý opak toho, čo uvádzal obžalovaný. Tento svedok výslovne uviedol, že to bol obžalovaný, ktorý sa správal dominantnejšie a obžalovaná mlčala. Ďalší rozpor v jeho výpovedi spočíval v tom, že najprv uviedol, že sa obžalovanej nepýtal, ako to bolo (v súvislosti s úmrtím maloletej), následne však vypovedal úplný opak s tým, že mu obžalovaná odpovedala, že odpadla. Vo vzťahu k zraneniu na

lakti ako dôvod, prečo s ňou nešiel k lekárovi obžalovaný uviedol, že sa jej bál chytiť, pričom ešte predtým vypovedal, že jej dával obvaz z ruky dolu. Vzápätí ako dôvod prečo maloletú nezobral k lekárovi uviedol, že mu obžalovaná vykrikovala, že to nie sú jeho deti a nemá sa starať. Jedným z neskorších obhajobných tvrdení obžalovaného bolo tiež to, že sa fyzického násillia voči K. K. nikdy nedopustil, pričom už len táto obhajobná argumentácia obžalovaného bola vyvrátená výpoveďou svedkyne R. X., ktorá videla, ako v jednej situácii obžalovaný začal na K. K. hučať a dal jej po zadku, na čo sa K. zľakla a utekala sa schovať.

Uvedené výpovede obžalovaného teda obsahovali také závažné protirečenia a rozpory a takú verziu jeho obhajoby, ktorú nemohol súd akceptovať, a v spojení s ostatnými vykonanými dôkazmi považoval za pravdivú a skutočnosť zodpovedajúcu tú jeho výpoveď, resp. výpovede, v ktorých sa k spáchanému násilliu voči K. K. priznal.

Snaha obžalovaného podporiť svoje tvrdenia, ktorými vysvetľoval, prečo sa ku skutku priznal, o uznesenie Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorým bolo jeho trestne stíhanie vo vzťahu k týraníu jeho manželky D. X. zastavené, je právne bez významu, čo vyplýva zo samotného odôvodnenia tohto uznesenia.

Jeho priznaniam pritom zodpovedajú nielen výpovede svedkov o agresívnom správaní obžalovaného a jeho hlučnému správaníu, ale aj znaleckým dokazovaním znalcami psychiatrami preukázanú jeho závislosť na viacerých psychoaktívnych látkach (heroín a pervitín), a to aj v čase spáchania skutku, ich neustále užívanie a neschopnosť abstinencie a liečenia, na základe čoho tzv. „abúzus“ - abstinénčné príznaky u obžalovaného vyvolávali u neho podráždenosť, prejavy agresivity a násillia aj na akýkoľvek menší podnet. Je nepochybné, že práve táto jeho závislosť a predovšetkým príznaky nedostatku drog viedli k násilliu voči maloletej, ktorého následky v podobe zranení len vyvolávali ďalšie také jej prejavy, ktoré opätovne viedli u obžalovaného k podráždenosti a agresivite. Toto následne vyvrcholilo úderom obžalovaného vysokej intenzity na hlavu dieťaťa sediaceho na nočníku (prejavujúceho neposlušnosť alebo len neposednosť pravdepodobne aj pre zranenie na lakti), ktorý jej vzápätí privedil smrť.

Výpoveď svedka T. považoval súd za natoľko nehodnovernú, že jej neprpisoval vo vzťahu k obžalovanému žiaden relevantný význam. Táto výpoveď nebola spôsobilá vyvrátiť vyššie uvedené závery. Zásadný rozpor ohľadne toho, kedy bol svedok naposledy v byte obývanom obžalovanými a koľko detí tam vtedy bolo, svedok v podstate nevysvetlil. V jeho osobe pritom ide o kamaráta obžalovaného, s ktorým bol dokonca v styku počas výkonu väzby obžalovaného v období pred jeho (svedkovou) výpoveďou. Jeho výpoveď sa ukázala ako nepravdivá aj so zreteľom na to, že obsahuje skutočnosti nezodpovedajúce časovým súvislostiam, veku oboch detí v čase, kedy ich mal súčasne naposledy vidieť, ako ani samotnému veku maloletej K. K.. O jeho výpovedi k liečbe obžalovaného zo závislosti na psychoaktívnych látkach si možno urobiť obraz porovnaním so závermi znaleckého posudku o jeho duševnom stave.

Bez dôkaznej hodnoty považoval súd aj tú časť výpovede svedkýň R. X. a V. T., rod. Š., v ktorej uviedli, že z počutia od svojich mám Q. X. D. O. Š. (sestier obžalovaného, ktoré využili svoje právo a odmietli vo veci vypovedať) mali vedomosť, že sa na bití malej K. podieľala aj obžalovaná D. X.. O tejto z počutia získanej informácii je možné mať odôvodnené pochybnosti, nakoľko Q. X. sa mala tiež vyjadriť, že maloletú K. K. mali následne niekde zakopať, čo sa jednoznačne ukázalo ako nepravdivé. Okrem toho ide o príbuzné obžalovaného (ktoré sa v tomto prípade aj pri uvedených informáciách zachovali čisto pasívne), o ktorých tvrdeniach z hľadiska pravdepodobnosti tendencie preniesť časť zodpovednosti aj na inú osobu, ako ich brata, možno opodstatnene pochybovať. Tomu nasvedčuje aj výpoveď V. T., rod. Š., ktorá uviedla, že jej matka nemala obžalovanú rada, považovala ju za cigánku.

Výpoveď svedkyne S.. N. Q. bola v prejednávanej trestnej veci absolútne nepoužiteľná v procese dokazovania, čo dokumentujú závery znaleckého posudku č. 2/2014 zo dňa 10.02.2014 vypracovaného znalcom R.. R. P. vo vzťahu k duševnému stavu tejto svedkyne. Predmetnú výpoveď nie je možné v nijakom smere hodnotiť v prospech obžalovaného.

Vo vzťahu k obžalovanému je ešte potrebné uviesť, že aj keď zo strany svedkov neboli zaznamenané prejavy fyzických útokov obžalovaného na maloletú, táto okolnosť nemôže vyššie uvedený záver v nijakom relevantnom smere a rozumnej miere spochybníť, keďže znalkyňa psychologička pripustila jeho

správanie ako „normálneho“ človeka, resp. takéto vnímanie jeho osoby zo strany iných v prípade, že nepociťuje túžbu po droge.

Čo sa týka obžalovanej D. X. súd nemal za preukázané žiadne z obžalobou uvádzaných foriem fyzického násillia (spočívajúcich v bití - stupňujúcich sa úderov dlaňami a päšťami do oblasti tváre a iných častí tela, kopaní, sácaní, vytrhávajú vlasov), ktorých sa bez akýchkoľvek rozumných pochybností obžalovaná mala dopustiť. K osobe obžalovanej v tomto smere nadobúdajú aj úplne iný význam výpovede svedkov, podľa ktorých neboli z ich strany evidované žiadne známky fyzického útoku voči jej dieťaťu K. počas celej doby, po ktorú bývala na uvedenej ulici. V kontexte všetkých v danej trestnej veci vykonaných dôkazov nebola zistená žiadna okolnosť, ktorá by poukazovala na takéto jej konanie voči maloletej. Opačné závery by boli založené len na čisto hypotetických úvahách a domnienkach, ktoré pre ustálenie viny z hľadiska požiadavky istoty a nie pravdepodobnosti, sú absolútne nepostačujúce. Pre záver o vine za každé trestnoprávne relevantné konanie nesmie existovať alternatívny záver o nevine, resp. v prípade obžalovanej alternatívny záver, ktorý jej vinu zoslabuje, prípadne vinu nevzťahuje na celý skutok alebo celý jeho rozsah.

Pokiaľ boli aj v minulosti zaznamenané prejavy nejakého agresívneho správania obžalovanej, tieto boli iba vo verbálnej rovine, čo zodpovedá aj výsledku znaleckého dokazovania znalkyňou psychologičkou R.. N. B., ktorá sa o prejavoch fyzickej agresie obžalovanej vyjadrila iba v rovine možnosti. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že u obžalovanej nebola zistená ani žiadna závislosť, či už na alkohole alebo na akýchkoľvek omamných alebo psychotropných látkach, ktorá by mohla poukazovať na jej tendenciu prechodu prejavov agresívneho správania z verbálnej do fyzickej roviny. Tieto prejavy teda preukázané neboli, pokiaľ pod takéto konanie nezahŕňame aj pasívne konanie vo vzťahu k fyzickému utrpeniu dieťaťa tak, ako to uviedla menovaná znalkyňa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní.

K výpovedi obžalovaného a svedectvám z počutia čo do fyzického násillia páchaného na maloletej K. K. zo strany obžalovanej sa už súd vyjadril s uvedením dôvodov, pre ktoré tieto nemôžu byť dostatočným podkladom pre pripísanie úderov a iných foriem fyzických útokov k vine obžalovanej. Dokonca aj v prípade, že by sa preukázalo tvrdenie obžalovaného, že K. K. mala na tvári zranenie po údere rukou obžalovanej, na ktorej nosila prsteň bez očka, by táto skutočnosť sama osebe nedokazovala trvalejšie násillné fyzické pôsobenie obžalovanej voči jej dieťaťu tak, ako to mal súd preukázané u obžalovaného.

Čo však bez akýchkoľvek pochybností považuje súd za preukázané u oboch obžalovaných, je odopretie nevyhnutnej zdravotnej starostlivosti pre všetky typy zistených a viditeľných zranení, obzvlášť však vo vzťahu k zraneniu na lakti ľavej ruky maloletej, ktoré jej spôsobovalo ukrutné bolesti. U obžalovanej ako matky dieťaťa takéto konanie (konaním sa v zmysle § 122 odsek 1 Trestného zákona rozumie aj opomenutie takého konania, na ktoré bol páchatel' podľa okolností a svojich pomerov povinný) dosahuje vyššiu závažnosť (obžalovaný nebol biologickým otcom dieťaťa), nakoľko to mala byť v prvom rade ona ako matka, ktorá mala okamžite reagovať na danú situáciu a existujúce zranenie bezodkladným zabezpečením lekárskeho ošetrovania a teda nevyhnutnej zdravotnej starostlivosti. Závažnosť jej konania v tomto prípade zvyšuje aj tá skutočnosť, že nebola pod vplyvom žiadnych návykových látok, resp. pod vplyvom prejavov závislosti na takýchto látkach a pokiaľ súd nemal za preukázané, že sa aktívne podieľala na predchádzajúcom fyzickom utrpení jej dieťaťa, je absolútne neakceptovateľné, že vlastnému dieťaťu nezabezpečila potrebnú zdravotnú pomoc a dovolila také ukrutné a neľudské utrpenie vlastnej dcéry, ktoré maloletá K. K. musela prežívať. Obhajoba obžalovanej v tom smere, že lekársku pomoc neprivolala zo strachu pred obžalovaným, ktorý jej to ani neumožnil, zamykal ju v byte a bral jej telefón, bola bezpečne vyvrátená výpoveďami svedkov, predovšetkým svedkyne S.. B., ktorá potvrdila, že sa obžalovaná mohla slobodne pohybovať, vídávali ju aj bez prítomnosti obžalovaného mimo bytu a jej tvrdenie ohľadne uvedených skutočností sa nezakladá na pravde. Dokonca predtým, ako začala uvádzať, že jej dieťa je na východe u sestry, obžalovaná neprítomnosť maloletej K. K. pri ich prechádzkach odôvodňovala jej ochorením.

Na základe takto zisteného a ustáleného skutkového stavu pristúpil súd k právnomu posúdeniu skutku uvedenému v bode I, pričom zistil, že tento je potrebné právne kvalifikovať ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, odsek 2 písmeno a/, písmeno d/ Trestného zákona, sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 208 odsek 1 písmeno b/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona u obžalovaného J. X. a zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa

§ 208 odsek 1 písmeno b/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona u obžalovanej D. X..

Pôvodne v obžalobe prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trnave uvedená právna kvalifikácia skutku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 20, § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. h/ a § 139 ods. 1 písm. a/ a § 140 písm. c/ Tr. zák., po ustálení a úprave skutku nemá relevantný podklad a podľa názoru súdu pôvodný popis skutku obsahoval v podstate iba jednu skutočnosť (...vedenej spoločným cieľom - fyzicky maloletú zlikvidovať,...), o ktorú bolo možné oprieť vyššie uvedenú právnu kvalifikáciu. Bez uvedenej skutočnosti by takáto právna kvalifikácia už od začiatku, resp. už v prípravnom konaní po skončení vyšetrovania, nemohla obstáť a mohlo by ísť jedine o zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa príslušného ustanovenia vrátane ustanovenia upravujúceho kvalifikovanú skutkovú podstatu toho zločinu. Z tohto pohľadu má súd za to, že žalovaný skutok bol právne „nadkvalifikovaný“, čo vyplynulo práve z vykonaného dokazovania.

Právna kvalifikácia daného skutku sa odvíja predovšetkým od subjektívnej stránky, ktorej obligatórnou zložkou je zavinenie. V predmetnej trestnej veci je možné uvažovať len o zavinení vo forme úmyslu (§ 15 písmeno a/ alebo písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 17 Trestného zákona), a to tak vo vzťahu k základnej skutkovej podstate obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona alebo k základnej skutkovej podstate zločinu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 (príslušné písmeno) Trestného zákona. Až pri naplnení niektorého kvalifikovaného znaku odôvodňujúceho použitie vyššej trestnej sadzby postačí, ak je tento znak pokrytý zavinením nedbanlivostným (§ 16 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona s použitím § 18 písmeno a/ Trestného zákona).

So zreteľom na skutkovú vetu obžaloby bolo nevyhnutným predmetom dokazovania aj to, či je daná úmyselná forma zavinenia (u oboch obžalovaných) vo vzťahu k všetkým skutočnostiam vyžadovaných príslušnou skutkovou podstatou trestného činu, resp. sa vzťahuje na všetky ostatné znaky uvedené v Trestnom zákone vrátane toho, k akému následku úmysel obžalovaných smeroval. Zavinenie totiž predstavuje vnútorný psychický vzťah páchatel'a ku všetkým skutočnostiam (resp. znakom) tvoriacim trestný čin a následok predpokladaný určitou skutkovou podstatou je jednou z takýchto skutočností (znakom objektívnej stránky trestného činu). V prejednávanej trestnej veci je to práve zavinenie k následku, od ktorého závisí právna kvalifikácia súdeného skutku. Pokiaľ nebol preukázaný úmysel iného usmrtiť a na spôsobenie smrti sa vzťahuje iba zavinenie vo forme nedbanlivosti, nebola naplnená subjektívna stránka obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona a v takom prípade o takýto trestný čin vôbec nemôže ísť, ale do úvahy by prichádzala iná právna kvalifikácia v závislosti od toho, k akému následku a ostatným relevantným skutočnostiam sa úmysel viaže. A práve úmyselné zavinenie smerujúce k usmrteniu maloletej K. K. nebolo ani u jedného z obžalovaných preukázané. Nebola hodnoverne zistená žiadna skutočnosť, ktorá by naznačovala pozitívnu vôľu obžalovaných vo vzťahu k spôsobeniu smrti maloletej K. K.. Takýto úmysel nebol dokázaný ani vo všeobecných črtách, t. j. črtách nevybočujúcich z rámca vymedzeného znakmi obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona.

Zavinenie ako subjektívnu kategóriu je pri neexistencii priznania obžalovaného/obžalovaných/ možné zistiť a uchopiť predovšetkým cez existujúce a poznateľné objektívne skutočnosti, ktorých odhaľovanie bolo predmetom vyšetrovania a dokazovania. Záver o zavinení páchatel'a k následku je záverom právnym, pričom vôľový aspekt konania musí byť determinovaný (určovaný) subjektívnymi a objektívnymi okolnosťami prípadu V predmetnej trestnej veci však nebola zistená žiadna skutočnosť a nebol produkovaný žiaden taký dôkaz, ktorý by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností poukazoval na úmysel obžalovaného J. X. a obžalovanej D. X. usmrtiť maloletú K. K.. Naopak, s ohľadom na ustálený skutkový stav je opodstatnený ten záver, že obžalovaní takýto úmysel ani nikdy nemali.

U obžalovanej D. X. neexistencia takéhoto úmyslu vyplýva už z tej samej skutočnosti, že jej nebolo preukázané priame aktívne fyzické násilie na maloletej, ani žiadna taká okolnosť v jej konaní, ktorá by mohla odôvodňovať nejakú inú jej úmyselnú účasť na tomto násilí, resp. takú formu jej konania, ktorú by bolo možné považovať za spoločné konanie, a teda spolupáchateľstvo. Vyvodzovať úmysel usmrtiť maloletú z odopretia poskytnutia nevyhnutnej starostlivosti v súvislosti so zranením na lakti maloletej je absolútne nepostačujúce a ako také nemôže obstáť. Rovnako nie je možné tento úmysel

založiť iba na tom, že po údere do hlavy K. K. zo strany obžalovaného, po ktorom si táto udrela hlavu o tvrdý predmet, v dôsledku čoho nastalo u nej vnútrolebečné krvácanie (krvácanie pod tvrdou plenou mozgovou) nebola privolaná okamžitá zdravotná pomoc, nakoľko nebolo okrem iného zistené ani to, či obžalovaná vôbec mohla mať vedomosť o tom, že jej dcére ešte možno zachrániť život. V tomto prípade by preto absolútne chýbala jedna z dvoch zložiek vo vzťahu k úmyslu niekoho usmrtiť. V tomto kontexte potom možno poukázať na ďalšie výsledky vykonaného dokazovania, či už to boli výpovede svedkov ohľadne jej správania sa k maloletej, prípadné agresívne prejavy iba vo verbálnej rovine, nikdy nie v rovine fyzickej, a napokon aj skutočnosť, že obžalovaná nebola závislá od nijakých psychoaktívnych látok, ktorých nedostatok by vôbec mohol u nej vyvolávať také stavy, ktoré by ju na základe dožadovania sa pomoci od maloletej a jej plaču priviedli k tomu, aby táto poňala úmysel maloletej fyzicky zlikvidovať tak, ako je to uvádzane v podanej obžalobe. Takáto konštrukcia založenia úmyslu usmrtiť maloleť okrem toho spočíva na tak neurčitých a silne hypotetických domnienkach, ktoré v tomto konkrétnom prípade s poukazom na zistený skutkový stav nemajú dostatočný racionálny a logický základ ani u obžalovaného J. X..

Pokiaľ ide o obžalovaného, ani v jeho prípade nemal súd úmysel maloletej K. K. usmrtiť za preukázaný. Nedostatok tejto formy zavinenia vyžadovanej Trestným zákonom pri obzvlášť závažnom zločine vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona vychádza z celkového konania obžalovaného z hľadiska ustáleného skutkového stavu, ako aj jeho osobnostného profilu a zistenej závislosti od návykových a psychotropných látok podmieňujúcich a ovplyvňujúcich jeho konanie v prípade nastúpenia abstinenčných príznakov, alebo priamo po užití týchto látok. Predovšetkým súd opätovne poukazuje na to, že konštrukcia uvedená v obžalobe a jej odôvodnení, podľa ktorej prejavy maloletej K. K. spočívajúce v naliehavom, neutíchajúcom plače a výkrikmi, ktorými sa domáhala pomoci od obžalovaných a ktoré mali byť spúšťacím mechanizmom na jej umlčanie, vyprovokujúcich obžalovaných k ešte väčšej nervozite a agresivite, je založená čisto na hypotetických úvahách, ktorých opodstatnenie nebolo v nijakom relevantnom smere podložené dôkazmi. V prvom rade sú tu svedecké výpovede, z ktorých je zrejmé, že z bytu obývanom obžalovanými takéto prejavy maloletej nepočuli, v rámci týchto svedeckých výpovedí vyplynulo, že maloleť akoby ani nebola schopná plakať, ale prejavy strachu, úzkosti a bolesti prejavovala vzlykmi v dôsledku pravdepodobného zákazu zo strany obžalovaných plakať. Samozrejme, v prípade ukrutných a mučivých bolestí, ktorými bola vystavená, takéto prejavy maloleť v prvých fázach po zranení, resp. po nejakú dobu mať musela, avšak vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od zranenia po smrť maloletej (niekoľko týždňov v zmysle znaleckého posudku), nie je možné logicky očakávať, že tieto prejavy trvali po celú túto dobu, teda do momentu, kedy jej obžalovaný dal úder do hlavy, ktorý bol v príčinnej súvislosti s jej úmrtím. Uvedenému nasvedčuje aj okolnosť obsiahnutá vo výpovedi znalca R.. V. R., ktorý výslovne uviedol, že v prípade tohto zranenia sa mohlo najskôr jednať o zatvorenú zlomeninu, ktorá neskôr mohla zhnisať (prítom poukázal aj na výpoveď obžalovaného v prípravnom konaní) a neskôr sa úlomok kosti penetroval cez zapálené podkožie a kožu smerom navonok, kde sa mohla objaviť akási druhá fáza bolesti, ktorá možno bola menej intenzívna. Z tohto možno odôvodnene usudzovať, že prejavy bolesti sa počas tohto obdobia nemuseli vyskytovať v rovnako intenzívnej miere tak, ako je to uvedené v obžalobe, a to predovšetkým v rámci obdobia pred jej úmrtím, čím je spochybnený základný argument obžaloby, ktorý mal viesť obžalovaných k rozhodnutiu maloletej umlčať jej usmrtením. Je nepochybné, že maloleť nejakým nevinným podnetom (napríklad plačom, neposednosťou na nočníku) dala dôvod pre jednoznačne neakceptovateľné a ničím neospravedlňiteľné konanie obžalovaného J. X., čo však ešte nemôže odôvodňovať záver o úmysle obžalovaného maloletej usmrtiť. Takáto možnosť správania obžalovaného a jeho reakcia prítom vyplýva aj z výpovede znalkyne R.. N. B.. Uvedené samozrejme neznamená, že maloleť K. K. po určitú dlhšiu dobu po uvedenom zranení netrpela ukrutnými, neznesiteľnými a zdrvujúcimi bolesťami. Naopak, túto skutočnosť mal súd za nespochybniteľnú, nakoľko asi ťažko si možno predstaviť (s poukazom na uvedenú výpoveď menovaného znalca) nejaký dôkaz svedčiaci o opaku.

S prihliadnutím na spôsob, akým došlo k úderu zo strany obžalovaného voči maloletej, možno odôvodnene mať za to, že obžalovaný reagoval týmto spôsobom v danom momente, v danej konkrétnej situácii vyvolanej nejakým prejavom správania sa maloletej K. K., ktorý nebol v súlade s očakávaním obžalovaného nachádzajúceho sa v stave podmienenom závislosťou na omamných alebo psychotropných látkach (alebo očakávaním takýmto stavom vyvolaným) rovnako, ako to bolo v obdobných situáciách a pravdepodobne v rovnakých stavoch obžalovaného v iných prípadoch, v ktorých reagoval agresívne alebo priamo fyzicky násilne. Práve takýto moment určoval jeho správanie z hľadiska jeho duševného rozpoloženia ovplyvneného psychoaktívnymi látkami. Nemožno si v rozumnej

miere predstaviť, že by obžalovaný svoj fyzický útok vedený úmyslom maloletú usmrtiť viedol s tým vedomím, resp. uzročením, že po jeho údere rukou dôjde k nárazu hlavy maloletej o nejaký tvrdý, plochý predmet práve takým spôsobom, ktorý bude viesť k zraneniu nezlučiteľnému so životom. Takéto zmýšľanie obžalovaného, obzvlášť obžalovaného s takým osobnostným a psychologickým profilom, ako vyplýva zo znaleckého skúmania, pri jeho závislosti od psychoaktívnych látok, nezodpovedá ani minimálnej miere pravdepodobnosti v rámci rozumného uvažovania, a už vôbec nie vyžadovanej a nevyhnutnej istote pre záver o naplnení subjektívnej stránky obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona. V neposlednom rade je možné poukázať na to, že v inkriminovanom čase, teda v momente posledného útoku obžalovaného s fatálnym dôsledkom, sedela maloletá na nočníku, o čom okrem výpovede obžalovaných v prípravnom konaní svedčí aj fotodokumentácia miesta činu (nočník s pozostatkami stolice). Ak by obžalovaný mal cieľ maloletú usmrtiť, je ťažko predstaviteľné, že by tento cieľ zrealizoval práve za takýchto okolností. V tomto smere nebol produkovaný žiaden hodnoverný dôkaz.

Pokiaľ ide o výpovede z počutia (výpovede svedkov R. X., V. T., rod. Š. a X. R.) ohľadne toho, ako sa mala vyjadriť sestra obžalovaného Q. X., súd už uviedol, že je v nej tak závažný rozpor, ktorý úmysel „vraždiť“ neumožňuje oprieť o takýto dôkaz. Okrem toho, v týchto výpovediach sa väčšinou uvádza, že obžalovaný mal dať maloletej facku (teda nie napríklad úder päťou), čo väčšej miere podporuje doterajšie úvahy súdu. Ak aj svedkyňa X. R.N. použila výraz úder z milosti, ktorý sa v obžalobe premietol do slovného spojenia „tzv. rana smrti“, je potrebné uviesť, že v jej prípade už ide o reprodukovanie už raz počutého od inej osoby (R. X.). Pritom R. X. ani V. T., rod. Š. v rámci svojich výpovedí nič také neuviedli. Je len prirodzené, že prenos informácií z osoby na osobu podlieha skreslovaniu, domýšľaniu, prípadne dezinterpretácii. Pri neexistencii žiadnych iných priamych alebo nepriamych dôkazov je potrebné takto na uvedené výpovede z počutia aj nazerať.

Ani obdobím, po ktoré bolo na maloletej K. K. páchané fyzické násilie obžalovaným, alebo nejakou časťou tohto obdobia, nemožno podporiť úvahy o úmysle v zmysle uvedenej právnej kvalifikácie, teda o úmysle maloletú usmrtiť. To by u obžalovaného totiž nevyhnutne predpokladalo, že jeho fyzické útoky boli vedené úmyslom postupne spôsobiť smrť, čoho nevyhnutným predpokladom by bola určitá vyššia kvalita myšlienkovvej činnosti a ktorá by sa už mohla prelínať aj s inou právnou kvalifikáciou. Z hľadiska osobnostnej štruktúry obžalovaného, jeho duševného stavu poznačeného vplyvom návykových látok, možno mať v tomto smere odôvodnené pochybnosti.

Na základe uvedených úvah súd konanie obžalovaných popísané v bode I. skutkovej vety tohto rozsudku vyhodnotil ako tzv. domáce násilie vyznačujúceho sa vyšším stupňom brutality, ktoré z hľadiska naplnenia všetkých zákonných znakov bolo potrebné subsumovať pod základnú a kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, pri čiastočne rozličnom type konania u obžalovaného (písmeno a/), spoločnom konaní u oboch obžalovaných (písmeno b/) v rámci základnej skutkovej podstaty, pri pričítaní ťažšieho následku v podobe smrti (písmeno a/) pri kvalifikovanej skutkovej podstaty iba obžalovanému, a pri naplnení toho istého kvalifikačného znaku u oboch obžalovaných (písmeno d/), ktorý spočíva v závažnejšom spôsobe konania - zvlášť surovým a trýznivým spôsobom.

V danom prípade nedospel súd k žiadnym rozumným pochybnostiam o tom, že maloletá K. K. bola zo strany obžalovaných vystavovaná týranu, vyznačujúcemu sa určitou trvalosťou, resp. aj opakovanými útokmi, ktoré týraná osoba pociťovala ako ťažké príkorie. V prípade tohto maloletého dieťaťa pritom išlo o obzvlášť intenzívne pociťované ťažké príkorie, vychádzajúceho zo zvlášť surového a trýznivého spôsobu konania obžalovaných, ktoré spočívalo v odopretí nevyhnutnej zdravotnej starostlivosti po celú dobu existencie zranenia na lakti ľavej ruky maloletej až do jej smrti. Toto zranenie jej pritom po istú nie krátku dobu spôsobovalo mučivé, zdrvujúce bolesti, ktoré z pohľadu dieťaťa možno hodnotiť aj ako bolesti na prahu zniesiteľnosti.

K vine obžalovanému teda súd pripisuje opakované fyzické útoky voči maloletej uvedené v skutkovej vete rozsudku, vyvolávanie strachu a stresu (§ 208 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona) a spôsobenie smrti maloletej (§ 208 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona), nakoľko to bol práve on, koho konanie bolo v príčinnej súvislosti s jej smrťou. K vine oboch obžalovaných súd vzťahuje spoločné konanie (opomenutie konania, na ktoré boli podľa okolností a svojich pomerov povinní) spočívajúce v odopretí nevyhnutnej zdravotnej starostlivosti (§ 208 odsek 1 písmeno b/ Trestného zákona), a to závažnejším

spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom (§ 208 odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno c/ Trestného zákona. V danom prípade sa totiž úmysel oboch obžalovaných vzťahuje aj na takto zistené spoločné konanie obžalovaných.

Na tomto mieste je ešte potrebné uviesť, že obhajobná argumentácia obžalovaného prednesená jeho obhajcom, v zmysle ktorej dieťa obžalovanej nebolo jeho dieťaťom, pričom biologický otec dieťaťa nebol pozbavený ani obmedzený v rodičovských právach a povinnostiach, nemôže obstáť. Právne postavenie osoby vo vzťahu k osobe zverenej do jeho starostlivosti alebo výchovy nie je pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty tohto zločinu rozhodujúce. Zverenie do výchovy alebo starostlivosti v zmysle tohto trestného činu nie je podmienené konkrétnym spôsobom (môže existovať aj na základe konkludentnej dohody) a nevyžaduje sa ani osobitný zvláštny právny akt, ktorým by bola týraná osoba výslovne zverená do výchovy alebo starostlivosti páchatela.

Vo vzťahu k zavineniu pri danom trestnom čine - zločine súd uvádza, že u obžalovaného bolo jeho konanie vedené priamym úmyslom (§ 15 písmeno a/ Trestného zákona) v súvislosti s priamymi fyzickými útokmi voči telu maloletej a nepriamym úmyslom (§ 15 písmeno b/ Trestného zákona), čo sa týka odopretia nevyhnutnej zdravotnej starostlivosti.

U obžalovanej bola daná forma zavinenia v podobe nepriameho úmyslu (§ 15 písmeno b/ Trestného zákona). Súd sa nebráni ani použitiu pojmu „ľahostajnosť“ vo vzťahu ku konaniu obžalovanej D. X. spojenej s úmyselným zavinením, nakoľko v danom prípade nejde o takú ľahostajnosť, ktorá by znamenala vylúčenie trestnej zodpovednosti. V súvislosti s jej úmyselným zavinením ide o tzv. nepravú ľahostajnosť, ktorá v sebe zahŕňa aj pozitívny vzťah k následku, resp. k možnosti následku, v tomto prípade k utrpeniu jej vlastného dieťaťa, t. j. ide nespochybniteľne o uzrokovanie s týmto následkom, ktoré požaduje nepriamy úmysel upravený v uvedenom ustanovení Trestného zákona.

Súd pre doplnenie ešte dodáva, že zo skutkovej vety v bode I. rozsudku vypustil tiež tú skutočnosť, ktorá sa zakladala v neposkytovaní potrebnej zdravotnej starostlivosti v súvislosti s pravidelnými preventívnymi prehliadkami a povinnými očkovaniami, hoci táto skutočnosť bola nepochybne preukázaná, čo vyplýva okrem iného z listinných dôkazov (oznámenia zdravotných poisťovní). Táto okolnosť však nevedla k pociťovaniu ťažkého príkoria zo strany maloletej, a teda ani k jej týraniu, nakoľko ako vyplýva zo svedeckých výpovedí, maloletá K. K. bola čulá, komunikatívna a hravá a nebolo na nej v čase pred skutkom vidieť nejaké známky takého pociťovania z jej strany, ktoré by bolo možné zaradiť pod týranie.

Ku skutku uvedenom v bode II. tohto rozsudku bola vina obžalovaného bezpečne dokázaná výpoveďou svedka S.. L. S. z prípravného konania, ktorej zápisnica bola na hlavnom pojednávaní prečítaná a z ktorej jednoznačne vyplývajú skutočnosti, že obžalovaný musel mať vedomosť o neoprávnenosti zdržiavania sa v byte na Q. ulici číslo 6, byt č. X, S.. poschodie v období od 09.08.2012 do 17.09.2012 (čo vyplýva už len z toho, že bol za ten istý trestný čin v predchádzajúcom období vo vzťahu k uvedenému bytu) už predtým odsúdený. Ani po tomto odsúdení nemal od vlastníka nehnuteľnosti žiaden súhlas alebo povolenie zakladajúce akékoľvek právo obžalovaného zdržiavať sa v predmetnom byte. Ďalej je tu výpoveď svedka S.. R. T. a rozhodnutia súdov v občianskych súdnych konaniach, ktoré sa náležitým spôsobom vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami ohľadne užívania tohto bytu obžalovanými, resp. neexistencie právneho titulu na jeho užívanie a neplatenia platieb s týmto užívaním spojených. Je nepochybné, že na povinnosť byť vypratať už bol obžalovaný aj v minulosti viackrát upozornený a vyzvaný. To, že k výzve na vypratanie bytu nedošlo zo strany osoby S.. R. T. ako následného vlastníka tejto nehnuteľnosti, je právne irelevantné, pokiaľ nemal žiaden právny dôvod byť užívať alebo sa v ňom zdržiavať.

Na základe dôkazov, ktoré boli v tomto smere vykonané, má súd za bezpečne preukázané, že konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete bodu II. rozsudku naplňuje všetky zákonné znaky prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 odsek 1 Trestného zákona.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste u oboch obžalovaných súd poznamenáva, že pri ukladaní trestu vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom súčasne prihliadal aj na ostatné Trestným zákonom upravené zásady pre ukládanie trestov.

Z tohto hľadiska súd mohol uložiť trest odňatia slobody vo výmere ustanovenej Trestným zákonom (§ 34 odsek 2 Trestného zákona). Ďalej bol povinný prihliadať najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona), ako aj na to, akou mierou konanie každého zo spolupáchateľov prispelo k spáchaniu trestného činu (§ 34 odsek 5 písmeno a/ Trestného zákona).

V prejednávanej trestnej veci pritom súd zistil, že tak u obžalovaného, ako aj u obžalovanej prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona za použitia tzv. asperačnej zásady, t. j. zostrujúcej zásady pri ukladaní trestu upravenej v § 41 odsek 2 Trestného zákona. V danom prípade ukladaním súhrnného trestu vo vzťahu k predchádzajúcim odsúdeniam totiž súd tento trest u každého z obžalovaných ukladal za dva, resp. u obžalovanej za tri trestné činy spáchané dvomi, resp. tromi skutkami, z ktorých aspoň jeden je zločinom.

U obžalovaného sa ukládanie súhrnného trestu vzťahuje na jeho predchádzajúce odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.10.2011, sp. zn. 4T/33/11, právoplatného dňa 08.08.2012 za prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 odsek 1 Trestného zákona a u obžalovanej na predchádzajúce odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.05.2013, sp. zn. 1T/41/13, právoplatného dňa 27.05.2013 za prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona a pokus prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 odsek 1 Trestného zákona.

Pri obžalovanom je nevyhnutné uviesť, že ukládanie súhrnného trest odňatia slobody bolo možné len za skutok uvedený v bode I. tohto rozsudku, nakoľko iba tento zločin spáchal skôr, než nastali účinky spojené s vyhlásením rozsudku (§ 353 odsek 6 veta druhá Trestného poriadku) pri uvedenom trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II. Iba v tomto prípade boli oba trestného činy vo vzťahu súbehu.

Skutok uvedený v bode II. tohto rozsudku bol spáchaný až po nastúpení uvedených účinkov a po právoplatnosti predmetného trestného rozkazu, na základe čoho ide v tomto prípade o recidívu, preto bolo možné za tento trestný čin/prečin ukladať iba samostatný trest.

Súd u obžalovaných nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť, pričom u obžalovaného zistil jednu príťažujúcu okolnosť v podobe jeho predchádzajúcich odsúdení (§ 37 písmeno m/ Trestného zákona). Na príťažujúcu okolnosť spočívajúcu v spáchaní viac trestných činov nemohol súd prihliadať, nakoľko táto okolnosť našla svoj výraz už pri použití asperačnej zásady, ktorej aplikácia mala za následok zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, t. j. na 20 rokov (horná hranica trestnej sadzby v zmysle § 208 odsek 2 Trestného zákona predstavuje 15 rokov, zvýšením o 1/3, t. j. o 5 rokov dosiahne táto hranica 20 rokov). V opačnom prípade by išlo o dvojité pričítanie tej istej skutočnosti v neprospech obžalovaného.

Na základe prevažujúceho pomeru príťažujúcich okolností sa dolná hranica trestu odňatia slobody u obžalovaného zvýšila o jednu tretinu v súlade s § 38 odsek 4 a výpočtom upraveným v § 38 odsek 8 Trestného zákona zo 7 rokov na 9 rokov a 8 mesiacov, pričom súd nepoužil zmierňujúce ustanovenie § 38 odsek 7 Trestného zákona, nakoľko podľa názoru súdu súčasne použitie relevantných ustanovení § 38 odsek 4, odsek 8 a § 42 odsek 1, § 41 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na povahu skutku a všetky okolností jeho spáchania, ako aj vzhľadom na osobu obžalovaného, nepovažuje za neprimerane prísne.

U obžalovanej bola trestná sadzba po jej úprave na základe asperačnej zásady ustálená v rozmedzí 7 až 20 rokov.

Výmeru súhrnného trestu odňatia slobody 17 rokov u obžalovaného za skutok uvedený v bode I. tohto rozsudku súd považoval v rámci zákonom stanovenej a na základe zákona upravenej trestnej sadzby smerom nahor za dostatočný a adekvátny s ohľadom na ohavný spôsob spáchania daného zločinu, opakované fyzické útoky voči maloletému dieťaťu počas dlhšie trvajúceho obdobia a zavinené spôsobenie smrti maloletej K. K. práve osobou obžalovaného, samú skutočnosť, že v jej osobe išlo o 5 ročné dieťa, ktoré vyžadovalo starostlivosť a pomoc aj zo strany obžalovaného, ktorú si samo zabezpečiť nedokázalo, jej bezbrannosť a nemožnosť zistenia jej utrpenia zo strany iných osôb preto, že ju obžalovaní pred okolitým svetom izolovali, naplnenie dvoch kvalifikovaných znakov podmieňujúcich použitie zvýšenej trestnej sadzby, spôsob správania po spáchaní skutku, kedy obžalovaní tri roky žili v byte, v ktorej bolo ukryté mŕtve telo maloletej, čo podľa názoru súdu nemá v dejinách existencie samostatnej Slovenskej republiky obdobu, a v neposlednom rade s prihliadnutím na jeho predchádzajúce odsúdenia a samotnú osobu obžalovaného, ktorého možnosť nápravy je veľmi otázná pri zistení tých skutočností, ktoré boli uvedené znalcami psychiatrami a znalkyňou psychologičkou. Spôsob spáchania činu, utrpenie maloletej K. K., ktorému bola vystavená a závery uvedených znalcov už boli rozobraté na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku, preto ich ďalšie uvádzanie by bolo len ich opakovaním, čo súd nepovažuje vo vzťahu k obžalovanému J. X. za nevyhnutné. Možno len zdôrazniť, že jeho závislosť na návykových látkach, neschopnosť liečenia a nespôsobnosť pri ostatných vykonávaných liečeniach, zmiešanú poruchu osobnosti a vyjadrenie znalcov o jeho nebezpečnosti pre okolie z psychiatrického hľadiska plne opodstatňujú uloženie trestu odňatia slobody v danej výmere, okrem iného aj pre nepriaznivú prognózu možnosti jeho resocializácie. Takýto trest podľa názoru súdu zodpovedá požiadavkám individuálnej a generálnej prevencie predpokladaným v úprave účelu trestu, kritériám, z ktorých je súd povinný pri ukladaní trestu vychádzať a jednoznačne chráni spoločnosť pred páchatelom súdeného zločinu a ďalším jeho trestnoprávne relevantným konaním a zabráni potenciálnemu obdobnému správaniu sa menovaného obžalovaného vo vzťahu k prípadným iným deťom.

Súd už len poznamenáva, že ak páchatel spácha závažný trestný čin v krátkej dobe po výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za iný trestný čin, je aj v zmysle judikatúry opodstatnené a žiaduce prísne potrestanie páchatel'a nepodmienečným trestom odňatia slobody za účelom dosiahnutia, resp. naplnenia všetkých funkcií, ktoré trest plniť má a ktoré neboli naplnené výkonom predchádzajúceho nepodmienečného trestu odňatia slobody. Obžalovaný sa daného skutku dopustil iba v krátkej dobe po tom, čo bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon teda v nijakom smere nesplnil účel. Z odpisu registra trestov obžalovaného pritom vyplýva, že tento bol už 6 x súdne prejednávaný, z toho jedenkrát bolo trestné stíhanie podmieňené zastavením s následným osvedčením sa a 5 x došlo k jeho právoplatnému odsúdeniu pre rôznorodú trestnú činnosť. Ide teda o osobu so sklonsmi k páchaniu trestnej činnosti a protiprávnemu správaniu vôbec, čo okrem iného vyplýva aj z jeho postihnutia za priestupok.

Na tomto základe pri snahe o spravodlivé potrestanie páchatel'a tak, ako to predpokladá § 1 Trestného poriadku, v ktorom je obsiahnutý samotný účel trestného konania, súd dospel k záveru, že za spáchanie tohto skutku zodpovedá uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 17 rokov. Neuloženie prísnejšieho trestu obžalovanému, ktorý by prípadne korešpondoval so samotnou zvýšenou hornou hranicou trestnej sadzby, súd odôvodňuje tým, že takýto trest, t. j. nad 17 rokov do 20 rokov by prichádzal do úvahy pri obdobnom skutku a obdobných okolnostiach jeho spáchania u páchatel'a s obdobnou osobnostnou štruktúrou vtedy, ak by boli naplnené aj ďalšie znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona (písmeno b/, prípadne písmeno c/) alebo ak by sa daného skutku dopúšťal po ešte dlhšiu dobu, než to bolo preukázané u obžalovaného. Okrem toho súd prihliadal aj na tú skutočnosť, že za skutok v bode II. súd musel ukladať samostatný trest odňatia slobody.

Nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, súd obžalovaného v súlade s § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

So zreteľom na uloženie súhrnného trestu odňatia slobody súd podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.10.2011, sp. zn. 4T/33/11, právoplatného dňa 08.08.2012, ako aj všetky ďalšie výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

S prihliadnutím na skutočnosti determinujúce osobu obžalovaného a povahu skutku súd skúmal aj splnenie podmienok pre uloženie ochranného opatrenia obžalovanému, a to ochranného dohľadu podľa § 76 odsek 2 Trestného zákona (obligatórne uloženie ochranného dohľadu podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie neprichádzalo do úvahy).

Podľa § 76 odsek 2 Trestného zákona ochranný dohľad môže súd uložiť aj páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorý bol už v minulosti najmenej dvakrát vo výkone trestu odňatia slobody za takýto trestný čin a ktorému znovu ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, na prostredie, v ktorom žije, a na povahu spáchanej trestnej činnosti, sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život.

V zmysle odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že všetky podmienky pre uloženie ochranného dohľadu obžalovanému predpokladané v citovanom ustanovení sú splnené vrátane počtu predchádzajúcich výkonov nepodmienečných trestov odňatia slobody, nakoľko obžalovaný J. X. bol pred spáchaním daného trestného činu už trikrát vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. V tomto smere súd len uvádza, že slovné spojenie použité v citovanom ustanovení „za takýto trestný čin“ nemožno vykladať v zmysle identického, resp. rovnakého trestného činu ale v zmysle trestného činu s rovnakou formou zavinenia, t. j. úmyselného trestného činu.

Pokiaľ ide o uloženie trestu za skutok v bode II. tohto rozsudku, súd už uviedol, že v tomto prípade prichádza do úvahy uloženie samostatného trestu odňatia slobody (uloženie alternatívneho druhu trestu neprichádzalo v nijakom smere do úvahy a neboli by preň splnené ani zákonné predpoklady).

Aj pri ukladaní trestu za uvedený skutok sa súd riadil ustanovením Trestného zákona o účele trest (§ 34 odsek 1) a ostatnými zásadami pre ukládanie trestu (§ 34 odsek 4). Na osobu obžalovaného a možnosť jeho nápravy už súd poukázal pri odôvodnení trestu odňatia slobody za skutok uvedený v bode I rozsudku.

Trestná sadzba upravená v § 218 odsek 1 Trestného zákona je v rozpätí 0 až 2 roky. Pri zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 odsek 4, odsek 8 Trestného zákona pre existujúci prevažujúci pomer priťažujúcich okolností (súd aj v tomto prípade zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona, pričom nemôže ísť o dvojité pričítanie tej istej skutočnosti, nakoľko ide o samostatný trest za iný trestný čin spáchaný iným skutkom) predstavuje táto 8 mesiacov.

Pri ukladaní trestu za tento trestný čin vychádzajúc z ustálenej trestnej sadzby, súd prihliadol okrem iného aj na to, že obžalovaný bol už za rovnaký trestný čin právoplatne odsúdený, napriek tomu sa rovnakého trestného činu dopustil opäť a to bezprostredne po uvedenom odsúdení. V tomto smere ide v jeho prípade o špeciálnu recidívu, na ktorú musel súd prihliadať. K ukončeniu tejto trestnej činnosti pritom došlo iba preto, že vyšiel najavo skutok uvedený v bode I. tohto rozsudku, pre ktorý bol obžalovaný vzatý do väzby.

Na základe uvedeného má súd za to, že trest vo výmere 1 rok a 6 mesiacov za tento trestný čin taktiež dostatočne odráža účel trestu a zodpovedajúco postihuje osobu obžalovaného za jeho spáchanie korelujúc so základnými zásadami pre ukládanie trestu. V spojení s trestom uloženým obžalovanému za skutok v bode I. tohto rozsudku možno konštatovať, že ide o adekvátny trestnoprávny postih obžalovaného za celú jeho trestnú činnosť.

Aj pre výkon tohto samostatného trestu odňatia slobody súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona), nakoľko tu platí všetko to, čo bolo z hľadiska podmienok pre vonkajšiu diferenciaciu trestu odňatia slobody uvedené pri zaraďovaní obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody za skutok v bode I. tohto rozsudku.

U obžalovanej, pri trestnej sadzbe (7 rokov až 20 rokov), súd dospel k presvedčeniu, že aj napriek zisteniu, že sa obžalovaná priameho fyzického násillia voči maloletej K. K. nedopúšťala, všetky okolnosti spáchania skutku vzťahujúce sa k osobe obžalovanej, závažnosť jej konania, správanie obžalovanej po spáchaní skutku a v neposlednom rade aj sama osoba obžalovanej (štruktúra jej osobnosti) a možnosti jej nápravy, odôvodňujú uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 14 rokov.

Z hľadiska skutočností významných pre záver o konkrétnej výmere trestu u obžalovanej súd poukazuje predovšetkým na to, že obžalovaná bola matkou maloletej K. K. (na rozdiel od osoby obžalovaného), v dôsledku čoho je absolútne nepochopiteľné a neospravedliteľné, že vlastnej maloletej dcére spolu s obžalovaným (v zmysle spoločného konania) odmietla zabezpečiť nevyhnutnú zdravotnú starostlivosť v súvislosti s jej intenzívne prežívaným ukrutným utrpením. Napriek tomu, že musela mať vedomosť o násilnom správaní sa obžalovaného voči jej dcére, neurobila nič, čo by mu v tom zabránilo, naopak, spolu s obžalovaným ju izolovali pred okolitým svetom, aby sa o jej zraneniach a predovšetkým zranení na lakti ľavej ruky nikto nedozvedel, teda namiesto zabezpečenia rýchleho a nevyhnutného ošetrovania ju nechávala zavretú doma, často aj bez dozoru. Takéto konanie by vzhľadom na jej postavenie matky bolo neobhájiteľné ani vtedy, keby jej konanie bolo ovplyvnené strachom z obžalovaného. U matky, resp. rodiča vôbec, je prirodzené, že strach o vlastné dieťa premôže akýkoľvek strach o vlastnú osobu, obzvlášť v prípade, ak je dieťa vo veku 5 rokov, ktoré si v podstate samo pomôcť nedokáže. Vykonaným dokazovaním pritom bolo preukázané, že jej konanie nebolo podmienené obavami z osoby obžalovaného, ale jej vlastnou bezcitnosťou, nezaujmom o vlastné dieťa a sledovaním predovšetkým vlastných záujmov. Žiaden zo svedkov nepotvrdil jej obhajobné tvrdenia, že sa nemohla sama slobodne pohybovať a že by nemala možnosť svojmu dieťaťu maloletej K. K. zabezpečiť potrebnú pomoc.

U obžalovanej je jej správanie o to nepochopiteľnejšie, že nebola pod vplyvom žiadnej návykovej látky, resp. jej správanie nebolo podmienené žiadnymi abstinenčnými príznakmi, na základe čoho si o to viac musela uvedomovať utrpenie vlastnej dcéry a dôsledky z toho plynúce.

Uvedené skutočnosti u obžalovanej podstatne zvyšujú závažnosť jej konania nielen z hľadiska naplnenia kvalifikovaného znaku skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby v podobe závažnejšieho spôsobu konania - surovým a trýznivým spôsobom podľa § 208 odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona vyjadrené trestnou sadzbou 7 až 15 rokov, teda tzv. typovú závažnosť konania, ale aj konkrétnu závažnosť jej konania odrážajúcu všetky skutočnosti objektívne ustáleného skutkového stavu na strane jednej a skutočnosti vzťahujúce sa k samotnej osobe obžalovanej na strane druhej.

V tomto smere súd ďalej poukazuje na to, že obžalovaná, rovnako ako obžalovaný, bola schopná žiť takmer tri roky v jednom byte s mŕtvou vlastného dieťaťa s tým, že na otázky druhých dopytujúcich sa na maloletú odpovedala, že ju dala na východ k sestre, resp. iným jej príbuzným. Pritom na toto dieťa za uvedené obdobie súčasne s „kludným svedomím“ poberala prídavky, čo samo osebe dokumentuje osobu obžalovanej.

Z oznámenia zdravotnej poisťovne Dôvera zo dňa 01.10.2012 (č. I. 496) dokonca vyplýva, že obžalovaná podala prihlášku na zmenu zdravotného poistenia maloletej K. K. od r. 2011.

Ako vyplýva zo svedeckých výpovedí, konkrétne z výpovede svedkyne S.. D.. B. B.Q., E.. I.. E. Q., A., ale aj iných, a súčasne aj zo záverov, ku ktorým dospela znalkyňa R.. N. B., obžalovaná svoje maloleté deti vo všeobecnosti využívala na získanie vlastného prospechu, finančných zdrojov zo strany druhých ľudí, používajúc manipulatívne metódy smerujúce k vyvolaniu súcitu alebo ľútosťi a takisto sa neštitiac použitia účelových klamstiev.

Za významné pri úvahách o konkrétnej výmere trestu súd považuje aj tú skutočnosť, že obžalovaná maloletej K. K. v podstate po celý jej život odmietala zabezpečiť zdravotnú starostlivosť v smere pravidelných lekárskech prehliadok a povinných očkovaní, ako to vyplýva z oznámení jednotlivých zdravotných poisťovní. Aj keď túto okolnosť súd vypustil zo skutkovej vety rozsudku, nakoľko nebolo zistené, že by maloletá pociťovala nejakú formu ťažkého príkoria z dôvodu takto nezabezpečovanej zdravotnej starostlivosti, má táto skutočnosť relevantný význam práve v súvislosti s ukladaním trestu.

O osobe obžalovanej vypovedá tiež to, že je matkou celkom 11 detí, o ktoré v podstate neprejavuje žiaden záujem, tieto boli umiestnené v detských domovoch alebo v náhradných rodinách, pričom z oznámenia Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Košice zo dňa 05.12.2013 vyplýva, že obžalovaná ani v minulosti nezabezpečovala starostlivosť o svoje deti, tieto dokonca v roku 2002 zanechala v starostlivosti starej matky. Z tohto hľadiska nadobúda na význame aj v minulosti ňou spáchaný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona a hoci súd nemohol na toto odsúdenie prihladať ako na priťažujúcu okolnosť majúcu za následok Trestným zákonom predpokladaný

postup pri úprave trestnej sadzby (zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody) z dôvodu, že sa na ňu hľadí, ako keby odsúdená nebola, bolo možné na túto skutočnosť prihliadať pri ukladaní konkrétnej výmery trestu v rámci konkrétnej trestnej sadzby 7 rokov až 20 rokov. Fikciu neodsúdenia totiž nemožno zamieňať alebo stotožňovať s fikciou nespáchania trestného činu, nakoľko ide o dve rôzne právne skutočnosti s rôznymi právnymi dôsledkami, resp. účinkami, čo okrem iného nachádza svoj výraz v odpise registra trestov, kde sa uvádzajú aj zahladené odsúdenia konkrétnej osoby (takéto závery už boli uvedené aj v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Na spáchanie trestného činu v minulosti, pre ktoré odsúdenie inak platí tzv. fikcia neodsúdenia, možno nazerať v kontexte posudzovania osoby páchatel'a, ako jedného z kritérií významných pre ukládanie trestu, avšak iba v rovine konkrétnej trestnej sadzby bez jej prísnejšej úpravy (ku ktorej by sa dospelo práve vtedy, ak by fikcia neodsúdenia neexistovala). Opačný názor by viedol k tomu, že pri ukladaní trestu z hľadiska posudzovania osoby páchatel'a by bola na rovnakú úroveň postavená osoba, ktorá sa doposiaľ nikdy nedopustila spáchania trestného činu a teda ani nikdy nebola odsúdená a osoba páchatel'a, ktorá síce v minulosti, hoci aj niekoľkokrát spáchala trestný čin, ale uplatnenie fikcie neodsúdenia by znemožňovalo túto skutočnosť akokoľvek hodnotiť. Je teda logickým vyústením, že fikcia neodsúdenia má význam iba v tom smere, že na predchádzajúce odsúdenie nemožno prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť alebo na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

V tomto smere súd teda poukazuje na to, že obžalovaná D. X. bola v minulosti už 4 x súdne trestaná, pričom vo všetkých prípadoch sa na ňu hľadí, ako by odsúdená nebola a 1 x bola odsúdená za trestný čin, vo vzťahu ku ktorému súd v tomto trestnom konaní ukladá súhrnný trest odňatia slobody.

Konanie obžalovanej súd vyhodnotil ako obzvlášť surové spôsobujúce maloletej trýznivú bolesť, bezcitné a neľudské, ktoré si v kontexte ohavného spôsobu spáchania činu a záverov znaleckého dokazovania znalcami psychiatrami a znalkyňou psychologičkou vzťahujúcich sa k osobe obžalovanej zasluhuje súhrnný trest odňatia slobody v uvedenej výmere, t. j. 14 rokov.

Vzhľadom na to, že súd ukladal súhrnný trest odňatia slobody Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona, zrušil súčasne výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.05.2013, sp. zn. 1T/41/13, právoplatného dňa 27.05.2013, ako aj všetky ďalšie výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

So zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovanej má súd za to, že v danom prípade je nevyhnutné aplikovať prvú vetu § 48 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, teda že náprava obžalovanej bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Ustanovenie § 48 odsek 4 veta prvá Trestného zákona pripúšťa zaradenie páchatel'a nielen do ústavu na výkon trestu miernejšieho stupňa stráženia, než má byť podľa § 48 odsek 2 Trestného zákona zaradený, ale do ústavu na výkon trestu prísnejšieho stupňa stráženia, ak je to odôvodnené závažnosťou činu a mierou narušenia páchatel'a v záujme lepšej prognózy nápravy páchatel'a. V opačnom prípade by nemožnosť takéhoto zaradenia Trestný zákon v tomto ustanovení výslovne upravoval. Práve také osoby páchatel'ov a v takých prípadoch, ako je tomu u obžalovanej takýto výklad uvedeného ustanovenia odôvodňujú a zohľadňujú aj cieľ zákonodarcu, ktorý týmto ustanovením sledoval. Na tomto základe preto súd s poukazom na všetky skutočnosti determinujúce osobu obžalovanej túto zaradil do ústavu na výkon trestu uvedeného stupňa stráženia.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností, spravujúc sa úvahami uvedenými v tomto odôvodnení, súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia cestou Okresného súdu Bratislava I na Krajský súd v Bratislave.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.